

NIEUWE AVONTUREN

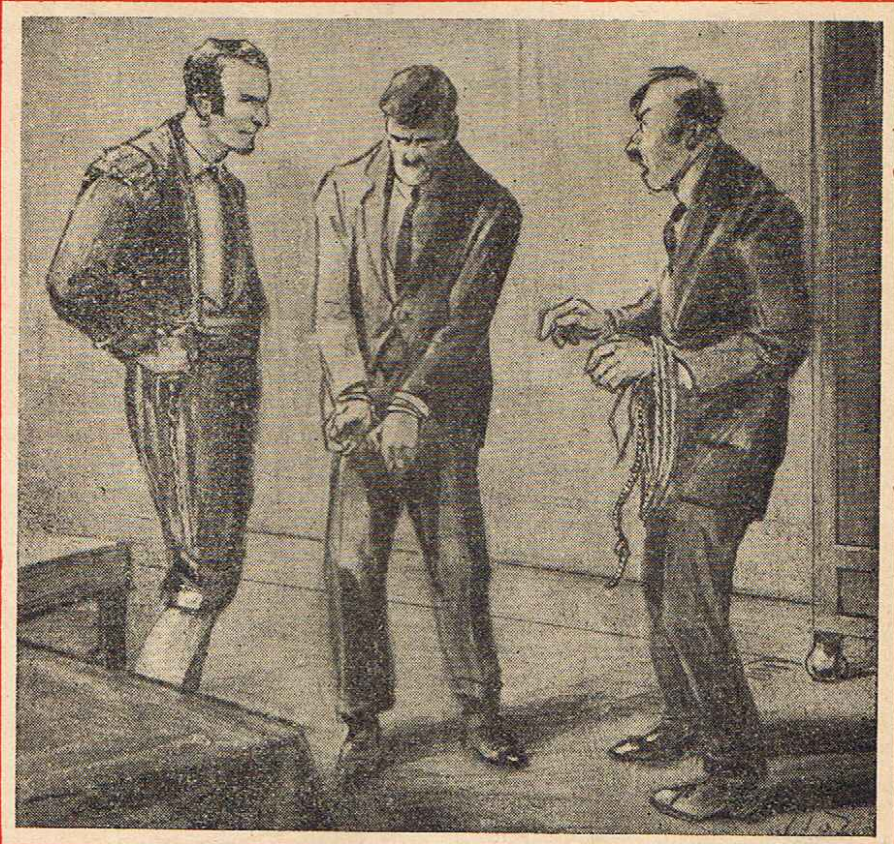
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

TWEE RIVALEN

N° 2318

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenboudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Lister

genaamd
RAFFLES.

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

TWEE RIVALEN

HOOFDSTUK I

DE VESTIAIRE-JUFFROUW

Charles Brand had in de laatste tijd niet te klagen, van zijn standpunt beschouwd, over de ongedurigheid van Lord Lister, alias John Raffles, zijn trouwe vriend.

Of het misschien kwam, dat Raffles, ondanks zijn ijzeren wil om te trachten, niet oud te worden, de last der vermoenissen van zijn avontuurlijk en inspannend leven begon te voelen, vooral de spanning, die hij had moeten verduren tijdens zijn jongste strijd in Frankrijk, of het misschien was, dat Raffles genoeg kreeg van het leven van avonturen en dat hij op een andere, een weinig minder inspannende wijze de armen en verdrukten wilde helpen, in ieder geval leek het, alsof er een merkwaardige rust over hem was gekomen in de laatste dagen.

Hij ging nog uit, hij verliet nog menigmaal het fraaie, kleine herenhuis in de Cromwellstreet, maar dan was het om een bezoek te brengen aan een of ander museum of om zijn paard wat te rijden op Rotten Row in het Hyde-Park of om een visite af te steken bij een van de weinige vrienden, die hij in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-voorzitter van de Windsorclub, tot zijn intimiteit had toegelaten.

Hij las veel, Brand zag hem herhaaldelijk brieven schrijven, zonder zo indiscreet te zijn naar het onderwerp daarvan te vragen, hij speelde vaker viool dan in de laatste maanden en het instrument klonk dan niet meer zo droevig, zo ontzaglijk melancholiek als de klacht van een gekwelde ziel.

De beide vrienden gingen ook menig-

maal samen uit, maar dat was dan overdag, en na een schouwburgbezoek begaf Raffles zich aanstonc naar zijn huis, soms te voet, soms in zijn auto, zonder, zoals vroeger, gehoo gevende aan een plotselinge ingeving, de afzictelijke wijken van Houndsditch of Whitechapel op te zoeken, waar hij dan soms uren kon rondzwerven, zonder blijkbaar doel, en gedurende al die tijd niet meer dan tien woorden sprekend. Maar al te vaak hadden deze zwerftochten geleid tot gevaarlijke ontmoetingen, waarvan soms een ganse reeks avonturen het gevolg was.

Die tijd scheen voorbij te zijn.

Het is waar, dat Raffles geenszins zijn beschermelingen vergat, en Brand moest nog altijd op geregelde tijdstippen zijn rondgang doen door de wijken van armoede en ellende, om daar zijn gaven rond te delen, die menigmaal in vrij wat beters bestonden dan geld alleen. Hier wist hij een werkeloze en betrekking te bezorgen, daar zond hij een zieke naar een uitmuntende specialist, weer elders wist hij een beurs toe te zeggen aan een of andere student, schilder of schrijver, die het verdiende.

Een paar maal had Raffles hem daarbij vergezeld, onveranderlijk als Lord William Aberdeen, maar ook dikwijls was Brand alleen gegaan, en nog altijd zegende men daarginds de naam van de in zichzelf gekeerde weldoener.

Eigenlijk gezegd was Brand wel een weinig verbaasd over de ommekeer. Zulk een lange poos van rust was voor Raffles iets zeer biezonders. Het is waar, dat de strijd met Arthur Lupin zwaar was geweest, veel inspanning had gekost en lang had geduurd, maar vroeger had Raffles zich van dergelijke conflicten niet veel aangetrokken.

Brand begon reeds te hopen, ondanks alles, dat de ommekeer definitief was, dat zijn vriend eindelijk een rustig burger ging worden, toen er zich een gebeurtenis voordeed, die hem wel tot heel andere gedachten bracht en die hem in zekere zin een bittere teleurstelling bezorgde.

De hele zaak kwam hierop neer, dat er, in een straat niet ver van Soho, enige dagen tevoren een zoveelste dancing was geopend, en men vertelde elkander wonderen over de schitterende inrichting, waar de modernste uitvindingen waren toegepast, zoals indirecte verlichting, een glazen dansvloer, met de wonderlijkste lichteffecten, een electrisch orkest en nog ander fraais.

Men kon er ook genieten van korte films, als men wilde uitrusten van het dansen, hetgeen natuurlijk zo goed als nooit voorkwam, maar de dansers zelve hadden alle gelegenheid onder het dansen naar het witte scherm te kijken, en aldus twee vliegen in één klap te slaan.

Er werd gezegd, dat de eigenaar een Amerikaan van Ierse afkomst was, daarginds in het land van de dollar schatrijk geworden, en opgeklommen van liftboy tot manager van een der grootste hotels, zoals daar te doen gebruikelijk is, tenminste, wanneer men de dagbladen wilde geloven.

De naam van de eigenaar was Pat O'Murphy, en aan zijn afkomst behoefde men dus geen seconde te twifelen. Iemand met zo'n naam kon onmogelijk elders geboren zijn dan op het groene Erin.

Of het waar is, dat aan de hele inrichting met het slopen van de drie, vier huizen, die er voor hadden moeten vallen, en de waarde van de grond inclus, vierhonderdvijftigduizend pond was ten koste gelegd, laten wij daar, maar in ieder geval had Pat O' Murphy kans gezien, een waar paleis te stichten, hetwelk de vorstelijke verblijven die wij in de duizend en één nacht beschreven vinden, naar de kroon stak.

Natuurlijk hadden de bladen er al een beschrijving van gegeven en even natuurlijk was het de eerste avond stampvol geweest van nieuwsgierigen en daarna was het ook vol gebleven, want, zoals Raffles met een boosaardig lachje opmerkte, als men ieder huis in Londen tot een danszaal inrichtte, dan zou het toch in ieder van deze gelegenheden telkens stampvol zijn.

Wat Raffles nu eigenlijk bewoog, daar

een kijkje te gaan nemen, zal wel altijd een raadsel blijven, want al danste hij zelf uitmuntend, daar hij het onontbeerlijk achtte voor een goede uitoefening van zijn zonderling beroep, zo koesterde hij toch een diepe minachting voor hetgeen hij « kafferdansen » noemde.

En hartgrondig was zijn afkeer van de danspaleizen met hun overdaad van marmor, brons, dikke tapijten, whisky-soda's en allerlei dubbelzinnige bezoekers, die een fatsoenlijk man niet gaarne in zijn huis zou toelaten.

Het kon omstreeks acht uur in de avond zijn, toen Raffles plotseling het boek wegwierp, waarin hij ijverig had zitten lezen, en zich uitrekte, zodat zijn gewrichten er van kraakten, terwijl hij onbedaarlijk geeuwde, opstond, een paar maal heen en weer liep, en voor Brand bleef staan, die in de Times zat te lezen, terwijl hij met een glimlach, waarin iets bitter schulde, zei:

— Charles, ik geloof, dat ik een beetje oud begin te worden. Zouden wij er niet eens uitgaan? Ik moet tot iedere prijs voorkomen, dat ik stram en reumatisch word. Goede hemel, stel je voor dat ik in een gemakkelijke stoel voor de haard zit, met mijn omzwachtelde voeten op een jichtstoeltje, een wollen doek om mijn hals, een hete citroenkwest onder mijn bereik...

— O, alsjeblieft, Edward, spreek zo niet, zei Brand. Waar wil je heen gaan, vanavond? Willen wij eens naar dat nieuwe, aardige theatertje gaan, dat een paar kunstzinnige jongelui op een grote zolder hebben ingericht, en waar men voortreffelijk moet comediespelen?

— Op een andere keer, amice. Ik wilde vanavond eens naar het nieuwe danspaleis van mijnheer Pat O'Murphy, het moet ergens in of bij Soho zijn.

Brand keek Raffles eens met een schuin oogje aan, maar zei niets.

Dat Raffles alleen daar heen getrokken werd door nieuwsgierigheid, dat was te dwaas om er een ogenblik bij stil te staan.

Er zou wel iets anders achter schuilen.

Soho was de bekende wijk van ple-

zier maken en nachtbraken en men treft daar maar al te dikwijls individuen aan, in de nachtrestaurants en geheime speelzalen, die de politie reeds lang zoekt, en die zij met vreugde en voldoening een poosje achter slot en grendel zou willen opbergen.

En nu was het juist de vreemde bekoring voor Raffles in aanraking te komen met dergelijke lieden somtijds zich als hun gelijke voor te doen en daardoor op het spoor te komen van allerlei ongerechtigheden. In menig geval had hij dan de misdadiger rustig zijn gang laten gaan, om, als hij het tijdstip gekomen achtte, in zijn plaats te treden, en zich de rijpe vrucht in de schoot te laten vallen.

De beide vrienden hadden in hun eigen huis gegeten, zij verkleedden zich snel, en besloten op straat een taxi te nemen, en geen gebruik te maken van de nieuwe auto. Om geheel nauwkeurig te zijn, had gezegd moeten worden, dat het Raffles alleen was, die het besluit nam, want Brand had het wel zo gerieflijk gevonden in de prachtige nieuwe Rolls Royce door Henderson bestuurd, de tamelijk lange rit te maken.

Het beviel hem niet erg, dat Raffles er blijkbaar niet op gesteld was, door zijn prachtige slee dadelijk te worden herkend als Lord Aberdeen.

En zo verlieten zij dan het huis, op een stralende lenteavond, en daar de schouwburgen reeds waren begonnen, vonden zij tamelijk vlug een taxi.

Zij kwamen omstreeks een uur of tien in de nieuwe danszaal van Soho aan. Het bleek al gauw, dat het er nog zeer druk was. Bezoekers, die niet in smoking of rok gekleed waren, bleek men er met de uiterste gestrengheid te weren, en dat werd duidelijk, zodra men kennis genomen had van de prijzen, die daar binnen gevraagd werden.

Het moest blijkbaar een inrichting zijn en blijven, die men, ook buiten Engeland « select » gelieft te noemen.

Nu, als de deftige bezoekers in smoking en rok, met respectievelijk zwarte of witte das, in met bont gegarneerde avondtolletten en juwelen werden ge-

teld, dan was de inrichting van Pat O' Murphy volkomen in orde, ja, dan was zij bij uitstek deftig.

Zodra men de grote draaideuren door was, bewaakt door twee portiers in uniform, stond men in een wijde vestibule, geheel uit marmer opgetrokken, dat met grote kosten rechtstreeks uit een groeve van Carara hierheen was gevoerd. Ook het brons was niet gespaard, en daar een vooraanstaand architect zijn hulp had verleend, maakte de hall werkelijk een overweldigende indruk, door het gebruikte materiaal, door de afmetingen, en door de lichteffecten.

Heel vaag zag men in de verte, door de halfmatglazen deuren, het schemmig bewegen van de dansparen in de grote danszaal.

Een achttal vestiaire-juffrouwen hadden de handen vol.

Raffles en Brand gaven hun overjassen af aan een mooi meisje, wier bleek gezicht Raffles aanstonds opviel.

De beide vrienden namen hun regu in ontvangst en liepen door de vestibule naar de danszaal.

Deze zaal had ook iets eigenaardigs, want zij was rond, en leek op een circus waar de dansers tot hun eigen vermaak een voorstelling gaven.

Er waren twee jazz-bands, waarvan één mechanisch en één van negers, ongelooflijk beweeglijk, en die hun lichamen in allerlei zotte bochten wrongen.

De drummer was een reus, en ontlokte ware donderslagen aan zijn instrument, dat hij meesterlijk bespeelde.

De dans was hier al in volle gang.

Over de glazen vloer huppelden en schoven, trappelden en schokten de dansers, ongeacht hun leeftijd, en menig dik, oud heertje liet talloze zweetdruppels bij de inspannende arbeid die door de hedendaagse danskunst vereist wordt.

Raffles en Brand hadden zich aan een tafeltje neergezet, bestelden iets, en zwiingend keek Raffles een minuut of twintig toe, stond toen weer op, en zei glimlachend tot Brand:

— Ik heb het nu wel gezien, amice. Het is een dancing zoals ieder ander,

behalve dat zij wat ronder is. De wijn is juist even te drinken en tienmaal te duur. De dames en heren dansen gelijk de wilden. De jazzband is oorverscheurend. Kortom, ik kan volstrekt niet zien, in welk opzicht deze inrichting zich zou onderscheiden van hare zusters. Willen we heengaan? Het werkt op mijn zenuwen.

— Zoals je wilt, zei Brand, terwijl hij opstond en Raffles naar de vestibule volgde.

Langzaam liepen de beide vrienden toe op de afdeling der vestiaire, die zij moesten hebben, zoekend naar hun regu's, toen zij onwillekeurig bij het passeren van een vrij donkere zijgang, stilstonden op het horen van een angstige, onderdrukte vrouwenstem, die met een uitdrukking van wanhoop fluisterde:

— Dring niet langer aan, Pedro. Ik kan het niet doen en wil het ook niet. Ik kom niet bij je terug, nooit meer.

— Je bent gek, gromde een nijldige mannenstem. Wat is dit voor een leven? Het is pure slavernij.

— Dat is het niet. O, maak het mij toch niet zo moeilijk. Het is een fatsoenlijke broodwinning, Pedro. Ik behoeft mij nu tenminste niet langer voor mijzelve te schamen. Ik ben zo blij, dat ik dit baantje gekregen heb. Ik dacht, dat je mij nooit meer zou kunnen terugvinden.

— Kleed je aan en ga met me mee, zei de man met een merkbaar Spaans accent.

— Neen Pedro. Laat me los, je doet me pijn. Ik wil niet meer bij je zijn. Je bent slecht, ik ben je slavin. Maar ik kon niet anders, ik hield van je, toen ik nog niet wist, wie je was. En ga nu heen, of ik krijg een uitbrander. De chef is streng.

— Daar heb je het al, zei de mannenstem schamper. Je hebt hier eenvoudig een hondenbaantje. Ben je dan vergeten, hoe goed je het vroeger gehad hebt?

— Het was schande, Pedro, zei de vrouwenstem heel zacht.

— Klets niet, klonk het ruw. Daar heb je vroeger nooit last van gehad.

Sinds wanneer ben jij zo fatsoenlijk geworden? Zeg, kijk me eens aan; er is toch niemand anders in het spel? Dacht jij soms, dat ik jou zo maar liet lopen? Je bent me van te veel nut geweest. Ik praat er nog niet eens van dat ik nog altijd van je houd. Vooruit, trek dadelijk je mantel aan en ga mee.

— Laat mijn pols los, Pedro. Ik smeeek het je. Laat ik toch voor goed uit je leven verdwijnen. Ik zal je toch nooit meer kunnen liefhebben. Wil je mij tegen mijn wil meenemen?

— Als het tegen uw wil is, miss, klonk plotseling een heldere stem vlak bij haar, dan zal deze heer zeker niet langer aandringen.

Raffles was de zijgang ingegaan, en draaide tegelijkertijd de schakelaar van het licht om, zodat hij kon zien met wie hij te doen had.

Het meisje herkende hij natuurlijk aanstonds, want haar bleek gezichtje had hij niet zo gauw vergeten, maar de man was hem, tenminste op het eerste gezicht, onbekend.

Hij was groot en fors, blijkbaar zeer sterk, en dat hij een Spanjaard moest zijn, bleek genoegzaam uit zijn gitzwart haar, en zijn donkere op dit ogenblik van woede flikkerende ogen.

Toen het licht aanflitste, hield hij het meisje nog bij de tengere pols vast, maar in de eerste verrassing van die onverwachte tussenkomst, liet hij haar los. Nu stond zij bevend tegen de muur gedrukt als een verschrikt vogeltje, en keek schuw naar die onbekende heer, rijzig en slank met zijn reeds aan de slapen grijzend haar, die daar zo plotseling haar partij scheen te kiezen.

De Spanjaard kwam dreigend een stap op Raffles toe, maar deze hernam rustig:

— Meent gij het, dat deze man u lastig viel, en dat gij u tot iedere prijs van hem wilde bevrijden?

Het meisje, dat hare vriendinnen kenden onder de naam Dorothy Fisher, was beurtelings vuurrood en doodsbleek geworden, en antwoordde stamelend:

— Ik wil niets meer met hem te ma-

ken hebben. Hij heeft me bijna aan de rand van het verderf gebracht. Ik ga stellig niet met hem mee. Ik wil hier in betrekking blijven, en ik dank de hemel nu ik eindelijk weer vrij ben en voor mijzelve kan zorgen. Ik haat hem.

— Mijn waarde heer, zei Raffles op zijn gemoedelijkste toon, dat is toch zeker niet voor tweeërlei uitleg vatbaar. Ik zou u raden, u in het onvermijdelijke te schikken, en deze jongedame met rust te laten.

— Jongedame. Die is goed, bromde de Spanjaard tussen de tanden. Wil ik je eens zeggen, mooie mijnheer, wat zij van mij geweest is? Zij was mijn...

Raffles hief de hand op, en viel de ander aldus in de rede:

— Ik wens het niet te horen. Het doet er niet toe, wat zij vroeger geweest is. Het is duidelijk, dat zij nu haar leven wil veranderen, en daar zij niet uw vrouw was, moet gij haar daarin vrijlaten.

— Dat zullen wij eens zien, riep de Spanjaard terwijl zijn ogen dreigend fonkelden, en hij weer de pols van het meisje wilde grijpen, dat hem haastig ontweek.

Woedend door die beweging, trad de Spanjaard op Raffles toe en siste:

— Waar bemoei jij je mee? Ga uit de weg of...

Wat de Spanjaard op dat ogenblik zou hebben gedaan is nooit duidelijk geworden. Want sneller dan de gedachte schoot de vuist van Raffles uit en de man, op de goede plaats geraakt, sloeg achterover tegen de vloer, en bleef liggen.

Het meisje vluchtte haastig weg, na Raffles een schuwe, dankbare blik te hebben toegeworpen, waarin echter ook vrees school, maar Raffles wreef even zijn handen, bekeek de knokkels van zijn rechtervuist, en zei met een glimlach:

— Mijn hemel, Charles, wat heeft mij dat goed gedaan. Ik geloof, dat ik in de laatste weken aan het versuffen was, en ik heb het gevoel of ik plotseling weer klaar wakker ben geworden.

HOOFDSTUK II

GROTE PLANNEN

Reeds twee dagen had Brand alle gelegenheid er zich van te overtuigen, dat Raffles inderdaad wakker was.

En de jonge man beklagde zich bitter, dat hij die avond gevolg had gegeven aan het voorstel van Raffles om naar de dancing te gaan.

Was hij maar nooit ontwaakt uit wat hij « een staat van halve versuffing » bleef noemen.

Maar het was nu eenmaal geschied, en het was of die ene, goed aangebrachte slag, inderdaad had gewerkt als een zweepstriem of als een emmer koud water op een vermoeid lichaam.

Raffles stelde plotseling geen belang meer in de gipsafgietsels, de bronzen, de schilderijen en andere kunstvoorwerpen in het Koninklijk Museum, hij liet zijn paarden rustig op stal, hij zette het boekje van Erasmus rustig in de boekenkast weg en scheen daarentegen met grote aandacht de ochtendbladen te lezen, waarvan er ongeveer vier of vijf elke ochtend bezorgd werden.

Drie dagen na het bezoek van Raffles aan de danszaal van Pat O'Murphy barstte de bom.

Dat was op het terras van het hotel Cecil, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht heeft op de Theems, en waar de beide vrienden de lunch gebruikt hadden in de buitenlucht.

Raffles had juist zijn mandarijn met het zilveren mesje geschild en zei, terwijl hij die in keurige partjes begon te verdelen:

— Vertel mij eens, Charles, ben jij ooit in het huis van Harold Fowles geweest?

Brand keek een weinig verbaasd op en antwoordde:

— Dat geloof ik haast wel, maar dat is minstens drie jaren geleden. Hij woonde immers in de Dorsitzstreet?

— Dat heb je goed onthouden. Hij heeft goede zaken gedaan in de laatste

tijd.

— Het is mogelijk, maar op de beurs hoor ik niet veel goeds over hem zeggen, hernam Brand met een minachtend schouderophalen. Er wordt gezegd, dat hij op zeer gevaarlijke wijze speculeert. Vandaag is hij schatrijk, maar het is best mogelijk, dat hij morgen een onhandige zet doet, en op de keien terecht komt. Bovendien is hij op het ogenblik zeer en zeer kwetsbaar. Er behoeft maar dat te gebeuren, Brand knipte hier even met de vingers, of hij is er gloeiend bij.

— Drommels, dat zou zeer betreurenswaardig zijn, zei Raffles, het laatste partje in zijn mond stekend.

— Hoe zo? Heb je soms medelijden met dat heerschap?

— Helemaal niet. Maar denk eens aan, hoe onaangenaam het voor mij zou zijn, als die Fowles eens al het geld verspeelde, dat ik had willen hebben.

Brand keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan, liet een kort lachje horen, en zei toen een beetje onzeker:

— Je maakt er zeker maar een grapje mee.

— Heb je mij ooit grappen met zulke zaken horen maken, amice?

— Maar dat is volkomen onzinnig, Edward, hernam Brand. Effectenhandelaars hebben tegenwoordig niets meer in hun brandkasten dat enige waarde heeft.

— Fowles wel, Charles, zei Raffles en hij slikte het partje in.

— Maar hij blufte er op de Windsorclub tegenover iedereen over, dat zijn huis des nachts als een vesting is, hield Brand vol. Geen muis komt er binnen, zonder dat hij het zal bemerken, zei hij.

— Luister eens goed, amice, hernam Raffles bedaard, wij zijn nu verscheidene jaren goede vrienden, en ik geloof je in die tijd te hebben kunnen tonen, dat geen enkel huis, geen enkele brandkast volkomen ondoordringbaar is,

— Moet ik uit hetgeen je daar zegt afleiden, dat je in ernst voornemens bent een nachtelijk bezoek te brengen aan Harold Fowles?

— In volle ernst.

— Wanneer?

— Waarschijnlijk overmorgen.

— Je toebereidselen zijn dus al gemaakt?

— De plannen liggen reeds meer dan een half jaar gereed. Ik heb echter tot dusverre er niet veel aan kunnen doen, omdat ik niet zeker was, of de sop de kool wel waard zou zijn. Thans echter ben ik daarvan overtuigd. Het is mij ter ore gekomen, dat Fowles het voornemen zou hebben met de noorderzon te verdwijnen en om dat met succes te kunnen doen, is het natuurlijk noodzakelijk, dat hij een groot bedrag aan contanten ieder ogenblik onder het onmiddellijk bereik van zijn hand heeft. Iemand in zijn positie zou kunnen worden gearresteerd, maar hij heeft goede vrienden, die hem bijtijds zullen waarschuwen. Maar toch zal de tijd zo beperkt zijn, dat er geen sprake van kan zijn, bij voorbeeld, bij een of andere bank kapitaal los te maken. Hij moet slechts zijn brandkast behoeven te openen, een klein valies pakken, zijn reiskleding aantrekken en zijn huis verlaten.

— Dat zou de zaak veranderen. Maar de brandkast, is het geen voortreffelijk meubel?

— Een gepantserde safe gelijk.

— Je hebt dus gelegenheid gehad, die kast te onderzoeken? riep Brand verast uit.

— O ja, tijd in overvloed, ik heb hem die kast namelijk zelf geleverd.

— Wat vertel je me nou?

— Ja, zeker. Dat is al bijna vier maanden geleden. Ik had toen reeds het oog op onze vriend. Je weet over welk een uitstekend georganiseerde inlichtingendienst ik kan beschikken, als ik dat verkies en het was mij ter ore gekomen, dat Fowles klaagde over zijn ouderwetse brandkastje, dat hem niet deugdelijk genoeg meer voorkwam. Ik greep die prachtige gelegenheid aan, vermomde mij,

deed mij voor als de vertegenwoordiger van een brandkastenfabrikant en wees hem op een buitengewoon koopje, waarvan ik een afbeelding met uitvoerige beschrijving in een catalogus bij me had.

Hij had er direct oren naar en wij zijn samen met de Harwichboot naar Hoek van Holland overgestoken en doorgereisd naar Dordrecht, je weet wel, waar zich die bekende Lipsfabriek bevindt, om daar de kast in optima forma in ogenschouw te nemen. Wij hebben onder de leiding van een der ingenieurs de fabriek bezichtigd en ik zag hoe Fowles onder de indruk kwam van de gigantische hydraulische pers, waarin de dikke pantserplaten, die de kastwanden moeten vormen, uit één stuk nikkelstaal worden gebogen. Veel overredingskracht had ik daarna niet nodig. Onze vriend toonde wel niet dat hij enthousiast was, maar ik zag het niettemin duidelijk. Hij viel er voor, zoals hij nog nooit voor een vrouw gevallen was.

— En het slot? vroeg Brand.

— Ook dat is in orde, amice. Je weet misschien niet dat Lips, behalve een brandkastenfabriek ook een slotenfabriek heeft. Wat daar wordt gemaakt grenst aan het fabelachtige. Alle mogelijke pomp-, tuimel- en cilindersloten, voorzien van kleine, maar zeer doelmatige kneepjes. En prachtige cijfer- en kloksloten met cijfercombinaties. Een dergelijk slot is op die kast gemonteerd. Men kan de cijfers van het slot in elke denkbare combinatie stellen, maar er is natuurlijk maar één, die geschikt is voor de sleutel, welke bij de kast behoort. Welnu, ik heb eenvoudig dadelijk een tweede sleutel gemaakt in mijn kleine smidse, en mij herhaaldelijk overtuigd, dat dit kleine stukje staal evengoed werkt als de oorspronkelijke sleutel dit doet. En het spreekt vanzelf, dat ik de combinatie ken.

— Met de kast mag het dan alles in orde zijn, maar het huis vertrouw ik nog niet. Het zal vol voetangels en klemmen zitten. Je komt niet eens over de tuinmuur, als dat soms je plan was, want die is hoog en bovendien bezet met sterke ijzeren pennen.

— Maar die muur heeft een deur, Charles.

— Maar die deur heeft een elektrische alarminrichting, Edward.

— Als men dat weet, dan zijn die inrichtingen al heel makkelijk buiten werking te stellen, amice.

— Maar al ben je in de tuin, dan ben je nog niet binnen.

Raffles veegde met zijn vingerdoekje mond en vingers af, voor hij ten antwoord gaf:

— Charles, je verbaast me. Je maakt werkelijk meer tegenwerpingen, dan het onderwerp verdient.

— Het is mogelijk, maar ik ben niet gerust. Heb je mijn hulp nodig?

— Ik zou ditmaal wel willen, dat je mij vergezeld, amice. Want er zijn drie bedienden in huis, en men moet dus op alles voorbereid zijn.

Die namiddag besteedde Raffles aan een geheimzinnig karweitje in zijn laboratorium, in een afgeschoten gedeelte van de ruime kelder van zijn huis, en Brand kreeg hem niet eerder te zien voor het tijd was voor het diner, dat ze in de stad zouden gebruiken.

Zij brachten een kort bezoek aan een kennis, een lid van de Windsorclub, die een goede auto te verkopen had, daar hij naar het buitenland zou vertrekken, en daar deze man in de buurt woonde van Soho, besloot Raffles nog eens een kijkje te gaan nemen in de dancing van Pat O'Murphy, gedreven door een plotselinge aandrift zich te gaan overtuigen van de toestand zijner kleine beschermelingen.

Toen de beide vrienden hun schreden richtten naar de vestiaire, zagen zij met een enkele oogopslag, dat de plaats van het bleke jonge meisje was ingenomen door een ander, een ordinair schepseltje, dat dadelijk bereid bleek de nodige inlichtingen te geven.

Neen, Dorothy Fisher was niet ziek, eigenlijk wist men niet goed wat er met haar was. Gisteravond was er plotseling een boodschap gekomen, namens haar moeder, of haar dochter dadelijk bij haar wilde komen, omdat zij erg ziek was en Doris was weggereden in een taxi. Ze

was echter niet terug gekomen en vandaag ook nog niet geweest. De opzichteres van de vestiaire had een piccolo naar haar huis gestuurd en de jongen was teruggekeerd met de boodschap, dat zij niet thuis was, en toen hij op eigen gezag eens naar haar moeder was gegaan, had hij daar een vreemde, ja zelfs een angstwekkende ontdekking gedaan: het brave oudje was volstrekt niet ziek, en had de avond tevoren in het geheel niet om haar dochter gezonden.

Raffles had aandachtig en met zorgvol gelaat naar de drukke woordenstroom geluisterd van het kleine schepseltje achter de toonbank, en vroeg, toen ze eindelijk zweeg, terwijl hij een geldstukje naar haar toeschoof:

— Is de gérant daarvan op de hoogte gesteld?

— Natuurlijk, mijnheer, luidde het antwoord. Maar kijkt u eens, zulke dingen gebeuren in een stad als Londen wel meer. Er lopen heel wat werkeloze meisjes rond, en hij had in een wip een ander voor Dorothy Fisher. Die ander ben ik, Maar het is jammer voor haar, want ik hoor dat zij een goed, zacht kind was, en dat iedereen haar graag heeft gemogen. Waar ze nu zit, niemand weet het.

— De politie is toch zeker onmiddellijk van die zonderlinge verdwijning op de hoogte gesteld, drong Raffles aan, terwijl het meisje met echte beroeps-handigheid het geldstukje in haar zak deed verdwijnen.

— Dat is meer dan ik u kan zeggen, mijnheer. Ik zou het haast wel denken. De moeder zal er wel werk van hebben gemaakt.

— Wilt gij mij het adres van die dame eens geven?

— Het adres weet ik niet, en het is ook geen dame, mijnheer. Maar daar is juist de piccolo, die bij haar is geweest en hij zal het u wel kunnen zeggen. Nu moet ik weg.

Raffles stapte toe op de piccolo, juist toen dit jongemens, zeer trots op zijn koperen knopen, de draaideur wilde uitglippen.

Tien seconden later wist hij het adres

van de oude Mrs. Fisher, en was de piccolo twee shilling rijker.

Zodra zij weer buiten stonden, begon Raffles:

— Dat is een zeer ernstig geval, Charles. Wij behoeven er natuurlijk geen seconde aan te twifelen of hier heeft een ontvoering plaats gehad. Dat meisje is geschaakt door die schurk van een Spanjaard, wiens gezicht ik toch al eens meer moet hebben gezien. Hij heeft het sluw aangelegd, maar ik zal niet rusten voor ik het spoor heb terug gevonden, al zou de onderste steen boven moeten. Ik dank de hemel, dat wij hier in deze buurt zijn terecht gekomen. Wij gaan nu aanstonds naar Mrs. Fisher, want die kan ons wellicht nadere inlichtingen geven.

— Breng je de politie niet op de hoogte?

— Natuurlijk. Onmiddellijk. Ik vermoed echter, dat zij al wel op de hoogte zal zijn gebracht. Het zou een schandelijk verzuim zijn, indien het niet zo ware. Wellicht heeft haar moeder dat reeds gedaan. Daar is een taxi.

Reeds stak Raffles zijn hand op, de taxi stopte, hij riep de chauffeur het adres toe en stapte in.

De rit duurde meer dan een half uur, want het huis van de oude Mrs. Fisher lag in het hartje van het Eastend.

Raffles liet de chauffeur wachten, belde aan, en klom, nadat het tamelijk morsige dienstmeisje van het pensioen, want dat was het huis, blijkens een bordje naast de deur, de deur voor hem geopend had, haastig de trappen op, die zij moesten beklommen, alvorens zij stonden voor een vervelozende deur, waarop een ongeoeffende hand met zwarte verf de naam « Fisher » had geschilderd.

Hij klopte aan, maar de twee vrienden moesten even wachten, alvorens er trage, onvaste schreden klonken achter de deur, en deze tenslotte geopend werd door een vrouw van ongeveer vijftig jaar, met een bleek gelaat, doorgroefd met rimpels, het haar bijna wit, en de ogen dof van het schreien.

Zij keek Raffles met de grootste verbazing aan, daarop Brand en het was duidelijk te bemerken, dat zij zulke be-

zoek niet gewend was.

— Wat verlangt u van mij, mijnheer? U bent hier zeker niet terecht?

— Als gij Mrs. Fisher zijt, dan ben ik wel terecht, antwoordde Raffles. Wilt gij ons een ogenblik te woord staan? Ik zou het maar doen, in het belang van uw dochter Doris.

Op het horen van die naam liep er een rilling over het droeve gelaat, en eensklaps trok zij de deur ver open, want er scheen haar iets in te vallen, dat voor een kort ogenblik haar gelaat verhielderde en het veel jonger maakte.

— Bent u, zoudt u misschien de heer zijn, die een paar avonden geleden zo vriendelijk is geweest voor Dorothy, vroeg zij met trillende stem.

— Ik herinner mij niet dat ik vriendelijk voor haar ben geweest, Mrs. Fisher, maar in ieder geval heb ik een ellendeling een opstopper verkocht, die het haar lastig maakte en dat zal mij nog lang een aangename herinnering zijn.

— Komt u binnen, zei de vrouw haastig, en bedrijvig ging zij de twee vrienden voor naar een zeer eenvoudig maar kraakzindelijk kamertje, dat met twee vensters uitzag op de smalle straat vol gierende kinderen, en schelpratende buurvrouwen.

Zij schoof zenuwachtig een paar stoelen terecht en begon toen, met de deur in huis vallend:

— Bent u soms iets, weet u iets van mijn arm kind, mijnheer?

— Neen, Mrs. Fisher, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Integendeel, wij zijn juist hier gekomen, in de hoop van u enige inlichtingen te krijgen, die ons in staat zouden stellen, het spoor van uw dochter terug te vinden.

— Helaas, mijnheer, ik heb wel een vermoeden, maar dat durf ik nauwelijks uitspreken.

— Gij doelt op de Spanjaard?

— Ja, mijnheer, op Pedro Remendado.

— Aan hem dacht ik ook het eerst. Hebt gij de politie gewaarschuwd?

— Dadelijk nadat die kleine jongen met zijn mooie knopen uit het danspaleis bij mij is geweest. Ik begreep toen

natuurlijk, dat er iets gebeurd moest zijn.

— Hebt gij de politie ook in kennis gesteld van uw vermoeden, dat Remendado de ontvoerder kon zijn.

— Dat heb ik zeker.

— Wat werd u toen geantwoord?

— Dat de politie er niets aan kon doen. Dat zij ook haar hulp niet kon verlenen bij de opsporing.

— Niet? riep Brand vol verwondering uit. En waarom niet?

— Dorothy is meerderjarig, mijnheer, antwoordde de vrouw met gebogen hoofd.

Het bleef een kort ogenblik stil en toen hernam Raffles weer:

— Inderdaad. Daarin kan de politie u ook niet helpen, arme vrouw. Het zou anders geweest zijn bij de schaking van een minderjarige. Maar ik moet toch enige nadere inlichtingen van u hebben, omdat ik van plan ben te doen, wat de politie onmogelijk kan verrichten.

HOOFDSTUK III

DE KLOK VAN MIDDERNACHT

De oude vrouw had haar zakdoek voor de ogen gebracht en zei nu zachtjes met afgewend gelaat:

— Vraagt u maar, mijnheer, maar spaar mij zoveel mogelijk. Ik weet, dat het niet de schuld is geweest van mijn kind, maar ik heb de schande toch nauwelijks kunnen dragen. Zij is mijn enig kind, zij is mijn oogappel.

— Hoe lang kende uw dochter die Remendado?

— Een jaar geleden kwam zij met hem in kennis, en dadelijk kreeg hij haar in zijn macht. Zij wist toen nog niet, wat hij eigenlijk voor een man was. Hij gaf zich uit voor reiziger van een grote firma en zij geloofde hem. Van trouwen was geen sprake en toch volgde zij hem blindelings en maar al te gauw werden de ogen haar geopend. Hij nam haar van mij af, hij nam haar met zich mee, en toen was zij voor altijd verloren voor mij. Zij durfde niet tot mij terugkeren, mijn arme Doris, totdat ik haar zelf door een toeval naar haar woning kon volgen. Ik verraste haar daar, zij stortte haar hart voor mij uit en ik kan niet al 't verschrikkelijke vertellen, wat zij mij toen opbiechtte. Hij was helemaal geen reiziger, maar hij was een misdadiger, al vier jaar geleden uit zijn eigen land gevlucht, en die niet naar Spanje kon terugkeren, daar hij dan dadelijk voor een ernstig mis-

drijf zou worden gearresteerd. Hier te Londen leefde hij van allerlei misdaden, hij was zelfs lid van een bende, hij hielp bij het uitgeven van valse bankbiljetten en deinsde nergens voor terug.

Voor een ogenblik kon de arme vrouw niet verder gaan, en wenend zonk zij neer op een stoel, totdat Raffles haar zacht op de schouder klopte, en met zijn warme stem zei:

— Maak u niet al te zeer van streek, Mrs. Fisher...

— Ik heb het ergste nog niet verteld, mijnheer, en ik weet niet of ik dat zal durven, hernam de ongelukkige moeder met trillende stem. Zij is omstreeks twee weken geleden van hem weggegaan, want wat hij van haar vergde, was al te afschuwelijk. Eerst moest zij valse bankbiljetten voor hem uitgeven, en toen zij dat niet durfde, en zwoer, dat zij dan liever dadelijk naar de gevangenis ging, stuurde hij haar de straat op en...

— Ga maar niet verder, arme vrouw viel Raffles haar in de rede. Uw dochter is door de vreselijkste beproevingen gegaan, en nog is zij niet aan het einde van haar lijden, maar ik zal niet rusten voor zij uit de klauwen van dat hondsvod bevrijd is. Kunt u mij zeggen, waar die man verblijft houdt?

— Helaas niet, mijnheer. Ik geloof, dat hij in de laatste tijd ook door onze politie werd opgejaagd, want hij voelde

zich nergens veilig, verhuisde ieder ogenblik, en woonde ook wel eens bij een vriend van hem, die hem tijdelijk onderdak gaf.

— Kent gij sommige van die adressen?

— Geen enkel.

— Gelooft gij zelf ook, dat hij Doris ontvoerd moet hebben?

— Wie anders? Hij was de enige, die er belang bij had. En dat de politie niets kan doen, dat vind ik hemeltergend.

— Zij kan alleen maar handelen, volgens de voorschriften van de wet, bedenkt dat, zei Raffles zacht. Uw dochter was meerderjarig en de politie heeft dus aan te nemen, dat zij uit eigen vrije wil met die man is meegegaan. Ontvoeringen van meerderjarigen kent de wet bij ons niet. Maar wij, mijn vriend en ik, hebben ons gelukkig om die beperkingen niet te bekommeren en die vent Remendado zal zien met wie hij te doen krijgt. Wij houden u niet langer op, en wij kunnen u nu alleen maar kracht toewensen.

— God zegene u voor uw woorden, riep de oude vrouw uit, terwijl zij de hand van Raffles tussen haar benige vingers vatte. Gij doet meer voor een arme vrouw, dan ik verdien. Wilt gij mij uw naam en adres zeggen?

Een ogenblik aarzelde Raffles en toen gaf hij ten antwoord:

— Noem mij maar Lord Palmhurst als gij mij een naam wenst te geven. En mijn adres, och, wat doet het er toe? Ik beloof u, dat ik u onmiddellijk bericht zal zenden, zodra ik iets heb ontdekt, en meer kan ik voor het ogenblik niet doen. Tot ziens en sterkte.

De twee bezoekers knikten de oude vrouw vriendelijk toe; na een ogenblik waren zij verdwenen en lieten haar achter in een zonderlinge mengeling van verwondering en herleeftde hoop.

Raffles maakte nog voor een groot gedeelte van de namiddag gebruik van een taxi, om overal een onderzoek in te stellen.

Aan het danspaleis wist men nauwelijks iets van de verhouding tussen Remendado en Dorothy Fisher.

Men had natuurlijk wel iets gemerkt van het korte, opgewonden toneeltje in de zijingang, maar Remendado was uit zichzelf weer overeind gekrabbeld en was ziedend van woede heengegaan, toen Pat O'Murphy uiterst driftig op het gebied van hetgeen pas gaf in zijn inrichting, het dreigement had geuit, hem door de politie uit zijn établissement te laten gooien, indien hij door ging met schreeuwen en vloeken.

Maar verder wist men niets.

De cheffin van de vestiaire, een corpulente dame van middelbare leeftijd, wist iets meer te vertellen, maar het was toch ook niets bijzonders.

Een eenvoudig gekleed meisje was gekomen, blijkbaar zeer opgewonden, dat dadelijk naar Dorothy gevraagd had en haar had medegedeeld, dat haar oude moeder doodziek was en naar haar vroeg.

Dorothy had zich toen dadelijk zeer verschrikt tot de opzichteres gewend met het dringende verzoek, voor de verdere avond vrij te mogen hebben, of voor zolang het nodig mocht blijken, en dat verzoek was toegestaan.

Zij kon trouwens niet veel anders doen want het kind was zo ontsteld, dat het zonder twijfel toch zou zijn weggelopen, op gevaar af, haar betrekking voorgoed te verliezen.

Men had haar door de draaideuren heen, met het meisje in de wachtende taxi zien stappen, en verder viel er niets te vertellen.

Niemand had gelet op het nummer van de wagen, en evenmin op het gezicht van de chauffeur.

Verder hadden Raffles en Brand een onderzoek ingesteld naar de verschillende taxi-standplaatsen, maar zonder het geringste succes.

Later in de namiddag hadden zij ten slotte een woning ontdekt, waarin Remendado drie weken had gewoond, ongeveer vijf maanden geleden, maar daarna liep het spoor dadelijk weer dood. Niemand wist waarheen het paar gevlogen was.

Maar wanneer Raffles zich eenmaal iets in het hoofd had gezet, dan viel het er slechts met grote moeite weer uit te

krijgen, en het was zijn vaste voorne- men dat ongelukkige meisje te redden, dat een misstap wilde goedmaken, die zij alleen maar had begaan uit liefde.

Hij besteedde de avond aan een voort- zetting van zijn onderzoek.

Hetzelfde deed hij gedurende de hele dag, die daar op volgde.

Het resultaat was negatief, en dat is niet verwonderlijk, waar het een stad van ruim negen miljoen inwoners be- treft, evenveel als in heel Nederland.

Weer verstreek er een dag, en toen brak de tijd aan, waarop Raffles zich nu eenmaal voorgenomen had, het nach- telijk bezoek te brengen aan Fowles.

En daar hij dat bezoek onmogelijk langer kon uitstellen, en het hem trou- wens weinig zou ophouden, dat hoopte hij tenminste, zo nam hij vroeg in die avond al zijn maatregelen.

Henderson, zijn trouwe chauffeur, werd gewaarschuwd.

Hij zou zich met de snelle, Morris Ox- ford, die er echter naar het uiterlijk als een gewone taxi uitzag, naar een vooraf afgesproken punt begeven en daar rus- tig wachten tot Raffles en Brand zich weer bij hem zouden voegen.

Verder werden de nodige seinen over- eengekomen en omstreeks elf uur in de avond, voorzien van alles wat zij kon- den nodig hebben, verlieten Raffles en Brand het huis.

Van dat ogenblik af ging Raffles te werk als iemand, die volkomen op de hoogte is van de plaatselijke omstan- digheden, dat wil zeggen, zonder een ogenblik te aarzelen of ook maar even te twifelen.

Wat hun uiterlijk betreft, de beide mannen leken op een paar heren, die van een club terugkeerden of van een partij. Nooit heeft Raffles zijn gewaa- de nachtelijke ondernemingen anders willen uitvoeren dan in avondkleding, omdat hij dit in verreweg de meeste ge- vallen, altijd de meest betrouwbare ver- momming heeft gevonden, en vooral, die de minste verdenking kon wekken bij patrouillerende agenten.

Zij hadden hun overjassen eenvoudig dichtgeknoopt en de kragen opgezet.

Beiden droegen een lederen handporte- feuille en dat was alles.

Het is misschien hier de plaats, op te merken, dat Raffles menige inbraak heeft gepleegd, welke hem een groot for- tuin in handen speelde, waarbij zelfs die handportefeuille achterwege bleef, en waarbij alle nodige instrumentjes zich bevonden in één der achterzakken van zijn rok.

Ditmaal echter, dat wist hij, zou hij er niet zo gemakkelijk afkomen, en mis- schien zelfs had Fowles verstandiger ge- daan, als hij niet in het openbaar, op de club, had opgesneden over de onaan- tastbaarheid van zijn huis.

Want nu was Raffles gewaarschuwd en goed ook, en hij wist hoe men zulke versperringen kon opruimen.

De beide mannen wachtten, totdat het geluid van de taxi, die hen gebracht had, was weggestorven en liepen toen verder, met een vlugge stap, maar zonder zich in het minst te overhaasten.

En zo bereikten zij eindelijk de ach- termuur van de tuin, die zich bevond achter het grote huis, waarvan Fowles de eerste verdieping bewoonde, terwijl de ruimte gelijkvloers was ingericht tot kañtoor, waar hij zijn secretaresse, en enige klerken geplaatst had.

Misschien is de naam bank niet ge- heel juist en misschien had men beter van een effectenkantoor of wisselagent- schap kunnen spreken, want eigenlijke bankzaken dreef mijnheer Fowles niet, tenminste niet in het publiek.

Zij stonden volkomen in de schaduw, en dat wist Raffles zeer goed. Hij was een man, die zijn plannen zodanig voor- bereidde, dat er maar weinig aan het toeval werd overgelaten.

Verder had de tuin nog een zwakke plek, hij grensde aan een van die ach- terstraten, half bestaande uit fabrieks- muren, half uit oude, stille huizen, waar zich op zulke late uren zo goed als nooit iemand vertoonde, die er niet speciaal iets te maken heeft, of omdat hij er woont, of omdat zijn plicht er hem roept.

Nu en dan klonk er de slepende tred van een fabrieksbewaker, of de afge- meten stap van een agent en dan werd

het weer stil.

Het is een oude wijk, en dat brengt mede, dat er ook nog oude bomen staan, bij de tuinmuur, aan de straatzijde zowel als in de tuin.

Raffles had echter weinig lust zijn kleren te wagen aan de scherpe ijzeren pennen op de tuinmuur en hij koos het voor hem wel zo eenvoudige middel, door de deur naar binnen te gaan, ook al was deze voorzien van een alarmsein.

Fowles had ook een hond, een bloed-dorstig monster, weinig minder groot dan een kalf en in de hele buurt gevreesd.

Meestal lag het dier aan de ketting, hetgeen er ook niet bepaald toe had bijgedragen het humeur van het beest te verzachten, en alleen de huisknecht, die voor heel weinig dingen bang was, en Fowles zelf, waagden het met de hond uit te gaan.

Sedert lang had de politie voorgeschreven, dat de hond gemuilkorfd moest zijn en nooit los op straat mocht lopen, maar dat scheen Fowles voor de goede zaak gaarne over te hebben, want zodra overal de luiken gesloten werden, werd Minca, zo heette het gedierte, ontdaan van de muilkorf, dan mocht het los rondlopen en wee dan degene, die de hond op zijn ronde zou ontmoeten; hij zou er waarschijnlijk niet veel van navertellen.

Maar alweer wist Raffles veel van wat hem kon wapenen tegen deze gevaarlijke vijand, die tot dusverre nog altijd de beste bescherming is tegen inbraak. Want zelfs het kleinste keffertje, dat goed oplet, is beter dan de stevigste grendel, want die laatste kan men doorsagen.

Raffles wist tot op een prik, waar het hok van de hond was, en hoe diens gewoonten waren. Minca was niet heel erg jong meer, en daardoor had zijn gehoor wel een weinig geleden. Dat werd weliswaar vergoed door de scherpe tanden en de geweldige kracht, maar het verminderde toch aanzienlijk de aanvalswaarde, waardoor het althans mogelijk werd, de deur te kunnen openen voor de hond iets bemerkte, want de tuin was

vrij uitgestrekt, en het dier lag niet ver van de achterdeur.

Raffles had reeds zijn tas geopend, nu hij stil stond voor de groene, lage tuindeur.

En aan Brand, aan wie Fowles op een onzalig oogenblik van al te grote vertrouwelijkheid, de geheimen van zijn brandkast had uiteengezet, had Raffles de wetenschap te danken, dat men de deur ongestraft kon aanraken, maar dat het noodlottige gevolgen zou hebben, als men poogde een valse sleutel in het slot te steken, of met onbeschermden handen een der metalen delen aan te raken.

Uit overmaat van voorzorg trok Raffles zijn gummi handschoenen aan, en nam een kleine, eigenaardig gevormde boor ter hand, die in staat was, binnen enkele minuten een ronde schijf met een doorsnede van omstreeks vijftien centimeter, zelfs uit het taaieste hout te snijden.

Reeds had Raffles de boor tegen de schoulers geplaatst, het vlijmscherpe boorstaal drong door het hout, dicht boven de kruk, een weinig terzijde daarvan, en binnen twee minuten kon Raffles de uitgezaagde schijf uit de opening lichten.

Hij stak de hand door het gemaakte gat, nog altijd beschermd door de gummihandschoen, en kon nu al heel gemakkelijk de geribde schijven ronddraaien, die aan de binnenzijde op het slot staken, en ook, na enig tasten, de beide grendels die de deur gesloten hielden.

En nu draaide de deur heel langzaam op de hengsels, een van de moeilijkste dingen was geschied; zij waren nu althans buiten het gezicht van toevallige voorbijgangers of agenten.

Raffles plaatste heel behoedzaam de uitgezaagde schijf weer in de opening, en fluisterde zacht:

— Het windpistool.

Brand tastte in zijn zak, haalde er het windpistool uit, en laadde het met een soort stift, voorzien van een fluitje, hetwelk hij heel voorzichtig uit een blikken doosje nam.

Hij was steeds de beste schutter van het drietal geweest, en daarom was aan

hem de taak opgedragen, de gevreesde waakhond onschadelijk te maken.

De beide vrienden gingen langs het smalle pad, dat van de achterdeur langs een soort tuinhuisje, naar de achtergevel van het huis voerde, en zich daar weer herhaaldelijk vertakte, zorgdragend, op het gras te lopen terzijde van het grind, en zoveel mogelijk in de schaduw blijvend. Zoëven was de maan door de wolken gekropen en dan tekenen zich duidelijk de struiken en de bomen af tegen

de lichtgrijze steen van de achtergevel.

Zij konden nog omstreeks twintig pas van het huis verwijderd zijn, toen zij eensklaps tegelijkertijd stil stonden.

Een luide geeuw, en het slaan van een korte staart tegen het hout van een hondenhek had hun oor getroffen.

De waakhond was zoëven wakker geworden, misschien wel op het geluid van de naburige kerkklok, die het middernachtelijk uur aankondigde.

HOOFDSTUK IV

HET GAT IN DE ZOLDERING

Zij bukten zich zo diep zij konden. Het ogenblik was zeker genaderd, waarop de waakhond placht zijn eerste ronde te doen.

En nu moest er snel en goed gehandeld worden, want als het monster begon te blaffen, en misschien hen aanviel, zouden zij evengoed aanstonds de terugtocht kunnen aanvaarden. Brand greep het windpistool stevig vast, en zijn ogen doorboorden de duisternis.

Onduidelijk zag hij de kop van de kolossale hond, een kruising van een Deense dog en een bouvier, die langzaam naderde, snuffelend en nu en dan zacht grommend.

Er stond een weinigje wind en het ongeluk wilde, dat die juist uit de richting van het huis kwam, en de neus van madam Minca was nog altijd voortreffelijk.

Eensklaps stond het machtgie dier doodstil, gromde luider, liet de puntige tanden zien, die blikkerden in het maanlicht, en haalde juist diep adem om als razend te gaan blaffen, toen Brand het windpistool ophief, zorgvuldig mikte en afdruckte.

Er klonk iets als een zwakke zweepslag en op hetzelfde ogenblik, nog voor een waarschuwend geluid aan zijn strot had kunnen ontsnappen, viel de hond ter aarde als door de bliksem getroffen.

De naaldscherpe stift, gedoopt in een

sterke oplossing van een verdovend middel, was in het lichaam gedrongen en voor minstens vier of vijf uren zou de hond zich niet meer kunnen roeren en als in doodslaap terneder liggen.

Want dit was weer een merkwaardige karaktertrek van Raffles: al zou hij er schatten mee kunnen verdienen, hij zou niet nodeloos een dier hebben kunnen doden, tenzij het moest om zijn leven te verdedigen.

Brand legde even zijn hand op de schouder van Raffles, en vroeg, trots op zijn schot:

— Is het zo voldoende? Zou hij genoeg hebben? Of zal ik hem nog eens...?

— Volstrekt niet nodig, amice. Ik maak je mijn compliment over je schutterstalenten. Ik geloof niet, dat ik je dit in het donker zou hebben nagedaan. En nu naar het raam.

Het bevond zich aan de binnenzijde van de raamsponning en hij moest dus beginnen, met de ruit uit te snijden; maar dat was een werkje van slechts enkele seconden. Daarom boorde hij een kleine opening in het ijzer van het luik, mijnheer Fowles vond een houten luik natuurlijk niet afdoende, waarin hij wel eens gelijk kon hebben, trok met een haakje van ijzerdraad, dat hij door dit gaatje stak, de elektrische geleidingsdraad naar buiten en knipte deze door.

Dit luik had dus ook onder stroom

gestaan, maar het was nu volkomen vrij gemaakt. Er waren zeker nog geen tien minuten verlopen, of Raffles had met fijne instrumenten het luik zodanig bewerkt, dat het zich gemakkelijk liet open duwen.

Nu staat het er eenmaal zo mee, dat de electriciteit in een burgerwoning, van welke aard dan ook, als het ware geconcentreerd is in de electriciteitsmeter.

Nu wist Raffles evengoed de plaats te vinden, waar in dit huis de meter was opgesteld, als in zijn eigen woning.

Het eerste wat hij dus deed, was, door Brand op de hielen gevolgd, de gang te volgen, die naar de vestibule liep, daar een muurkastje te openen, en daar de veiligheidsstoppen één voor één los te draaien.

Brand had zijn zaklantaarn reeds te voorschijn gehaald, maar Raffles fluisterde hem toe:

— Wacht nog even tot wij boven zijn; je ziet, dat er een bovenlicht is boven de voordeur.

De beide vrienden liepen dus in het donker onhoorbaar als katten de brede trap op, die van de ruime hall voerde naar de eerste verdieping.

En niet zodra waren zij buiten het gezicht van de voordeur, of Raffles liet zijn zaklantaarn aangloeien.

— Staat de brandkast niet beneden in het kantoorlokaal? vroeg Brand fluisterend.

— Neen. Hij heeft de kast in zijn eigen werkkamer laten neerzetten. Kom maar mee. Je zult er van opkijken. Het is een prachtig, kapitaal meubel.

Op de vloer lag een dikke loper, en de voetstappen waren dan ook volkomen gedempt toen zij verder de brede gang in liepen, en ten slotte stil stonden voor een hoge, dubbele deur, van fraai besneden eikenhout.

De deur moest dan ook al heel spoedig wijken, en Raffles en Brand stonden in de fraai gemeubelde, ruime werkkamer van mijnheer Fowles.

Het eerste werk van Raffles was, zich te gaan overtuigen, dat de zware overgordijnen goed gesloten waren, en dat geen enkel lichtsprankje naar buiten

kon doordringen waarna ook Brand zijn lamp ontstak. Bij het krachtige licht daarvan zag hij het allereerst de zware brandkast, die in het midden van een der zijwanden was geplaatst.

Het meubel was zeker anderhalve meter hoog, een meter breed, en ongeveer half zo diep.

Raffles keek er met goedkeurende blikken naar, streek eens over het gladde staal, en fluisterde glimlachend:

— Ik wil je wel bekennen, dat ik een ogenblik de mogelijkheid overdacht, dat hij de kast misschien in die tussentijd zou hebben omgeruild. Maar gelukkig is het nog hetzelfde meubel, dat ik hem heb verkocht.

— Zullen wij dan maar gauw aan het werk gaan? stelde Brand voor. Ik wil je niet verhehlen, dat ik mij een beetje ongerust voel, zonder dat ik zou kunnen zeggen waardoor, want voor zover ik kan nagaan, slaapt alles in huis rustig en wij hebben niet het minste gerucht gemaakt.

— Niet meer dan een muis zou doen, amice, stelde Raffles hem gerust. Maar je zult je zin hebben; wij zullen aanstonds aan het werk gaan. Je ziet, dat tot dusverre de zaak een zeer vlot verloop had.

Raffles stak de vinger in het zijzakje van zijn witte vest, en haalde er een sleuteltje uit te voorschijn.

Hij bukte zich naar het slot van de brandkast. Zijn slanke, gespierde vingers draaiden even aan de cijferschijf, de sleutel werd in het slot gestoken, daarbinnen sprongen de schoten terug, en heel langzaam, ja behoedzaam, trok Raffles de zware deur naar zich toe.

Zijn langjarige ervaring had hem geleerd, steeds voorzichtig te zijn ten aanzien van lieden, die men slechts oppervlakkig kent.

Tot tweemaal toe was het hem bij voorgaande gelegenheden overkomen, dat een brandkastbezitter een uiterst gevaarlijke en uitgehongerde giftslang verborgen hield in zijn kluis.

Een andere keer was er binnen in de kast een helse machine ontploft, gelukkig ontijdig, en Raffles had bij die ge-

legenheid weinig anders kunnen redden dan het leven.

Maar er deed zich hier volstrekt niets bijzonders voor, en Raffles had, terwijl Brand het heldere licht van zijn lamp in het binnenste van de kast deed schijnen, de deuren halverwege geopend, toen hij met die beweging plotseling ophield en met de grootste verbazing omhoog keek.

— Wat is er? vroeg Brand een weinig ongeduldig.

— Dat vraag ik mij zelf ook juist af, amice, antwoordde Raffles laconiek. De zaak is, dat ik zoëven een stukje witkalk op mijn neus kreeg.

— Witkalk op je neus? herhaalde Brand, wel een tikje onnozel. Waar zou dat vandaan komen?

— Wel, witkalk komt in een kamer als deze meestal van het plafond, gaf Raffles droogjes ten antwoord.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen hij plotseling zijn hand op de arm van Brand legde.

Zijn scherp gehoor had een heel zwak gerucht vernomen en dat kwam zonder enige twijfel van boven zijn hoofd.

Het was alsof er een muis of een ander knaagdier daar ergens boven in het plafond aan het werk was.

— Hoor je het? vroeg hij met zijn mond vlak bij het oor van Brand.

— Ja, antwoordde deze heel zacht. Wat kan het zijn? Het is alsof er met een scherp voorwerp op steen gekrast wordt.

In plaats van te antwoorden richtte Raffles het licht van zijn lantaarn schuin naar boven, juist op het ogenblik dat er niet ver van de hoek van het plafond een heel fijne barst verscheen in het sneeuw witte laagje, dat het plafond bedekte, alsof daar een onzichtbare hand met een fijne stift een grillig lijnenspel had aangebracht.

Tegelijkertijd vielen er weer heel fijne schilfertjes witsel, als minuscule sneeuwvlokken naar omlaag, en kwamen terecht op de brandkast.

Zonder iets te zeggen, keken de beide mannen elkander een ogenblikje in de ogen en zonder nog een aansporing no-

dig te hebben, duwde Brand de brandkast nog wat verder open en begon met vlugge, geoefende hand de pakjes keurig bijeengebonden bankbiljetten en goudgerande effecten in het valies te werpen, waarbij hij nog een paar doosjes voegde, die bij de opening juwelen bleken te bevatten, fraai gezette ringen, oorhangers, ja, er was zelfs een diadeem bij, voornamelijk bestaande uit diamanten van het zuiverste water, en verlevendigd met safieren, robijnen en amethisten.

Het mocht zeker de vraag heten, hoe die kostbare kleinodiën daar in die kast waren geraakt, maar om de oplossing van dit vraagstuk bekommerden de beide mannen zich al heel weinig. Zij waren er en zij namen ze natuurlijk mee.

Het leeghalen van de kast had zeker geen vijf minuten geduurd, en zij mochten wel haast maken, want steeds dichterbegon die zonderlinge sneeuw van witseldeeltjes te vallen, de barst breidde zich uit, en plotseling drong er een spits voorwerp door de witte laag, blijkbaar van staal, dat bijna onmiddellijk weer verdween.

— Lampen uit, beval Raffles haastig. Dan de deur dicht en gemaakt dat we weggamen. Wij behoeven hier niet te worden gezien, maar ik daarentegen zou wel eens graag willen weten wat er hiernaast en hierboven eigenlijk voorvalt.

— Wie woont er hiernaast? vroeg Brand.

— Weet je dat niet? Dan zal ik het je zeggen. Hiernaast woont de bekende schatrijke sportman Armand Garfield. Bekend om zijn dure liefhebberijen, zijn vele minnaressen, zijn renpaarden, en zijn auto's.

— Kan het niet hierboven zijn?

— Ik geloof het haast niet. Weliswaar lijkt het zo, omdat het plafond bewerkt wordt, maar dat komt door de werking van de gehele laag. Ik geloof dat de kracht wordt aangewend in de vloer van het huis hiernaast, dus op de tweede verdieping, kijk maar, nu komt de stalen stift toch zeker door de zijmuur.

— Ik zie niets, maar ik geloof het graag als jij het zegt, fluisterde Brand opgewonden. Het is hier niet veilig meer, Edward, laten wij de plaat poetsen.

— Je hebt gelijk; het dient tot niets hier te blijven wachten, tot Fowles of een der bedienden misschien wakker wordt door het leven als er grotere stukken naar beneden mochten komen vallen. Ik moet zeggen, het verheugt mij dat ik niet veel later aan het werk ben gegaan, want binnen een uur tijds zullen die zonderlinge bureu 'n gat gemaakt hebben, groot genoeg om er zich door te wringen, en zich aan een touw te laten zakken, of iets dergelijks.

Hij had Brand reeds bij de hand gevat en hem onder het spreken naar de deur getrokken.

Op de drempel wendde hij zich nog even om en keek naar boven.

En daar zag hij nu, alsof het een ster was, heel duidelijk een rood lichtpuntje flikkeren.

Zij hadden zich dus wel bijtijds uit de voeten gemaakt.

Raffles sloot de deur onhoorbaar, het tweetal liep de gang af en daalde de trap af naar de vestibule.

Daar gekomen hield Brand Raffles even aan de mouw terug, en zei heel zacht:

— Zouden wij de politie niet waarschuwen?

— Blijf me toch met je politie van het lijf, Charles, antwoordde Raffles ongeduldig. Kan ik mijn zaakjes niet alleen opknappen? Wie weet welke interessante en voor ons waardevolle dingen wij te zien krijgen.

— Ben je dus werkelijk van plan, het huis hiernaast binnen te dringen?

— Gebruik toch niet zulke overdreven termen. Van binnendringen is geen sprake, en ik weet zeker, dat wij er zullen binnengaan als in een lunchroom. Kom gauw mee.

Hij trok Brand weer aan de hand mede, totdat zij de lantaarns weer ongestraft konden doen ontgloeien.

Zij verlieten het huis op dezelfde wijze als zij er waren binnen gekomen, kwamen zo in de tuin, maar inplaats dat

Raffles toeliep op de tuindeur, die hij nu slechts voor het openen had, richtte hij zijn schreden naar de vrij lage zijmuur, die de tuin scheidde van die van het aangrenzende huis, een monumentaal gebouw, waarvan de eerste en tweede verdieping geheel in gebruik genomen waren door Armand Garfield, ofschoon deze een vrijgezel was, en men mocht aannemen, dat hij het wel met minder dan veertien kamers, grote en kleine, kon stellen.

In een ommezien was Raffles over die muur heen, en Brand was wel genoodzaakt, hoewel mopperend en in opstand komend tegen het lot, hem op zijn weg te volgen.

Op zijn beurt klauterde hij over de lage muur, na het valies met een riem om zijn schouders te hebben bevestigd, teneinde niet in zijn bewegingen te worden belemmerd.

Raffles scheen te worden voortgedreven door een onweerstaanbaar verlangen om te zien, wie daar zo plotseling als zijn concurrenten waren opgetreden, en Brand kende hem te goed om niet te weten, dat iedere waarschuwing, iedere poging om hem tot andere gedachten te brengen, vruchteloos zou zijn.

Wat de zoëven geuite voorspelling van Raffles betrof: die werd volkomen en zeer snel bewaarheid, want inderdaad waren een paar manipulaties met zijn lopers voldoende om het huis aan de achterzijde binnen te gaan, alsof het niet meer was geweest dan een tuinhuisje.

Alles was hier beneden doodstil, en het was duidelijk, dat men hier niets wist en ook niets gehoord had van wat daarboven in het huis geschiedde, aangenomen dat hier gelijkvloers bedienden sliepen, hetgeen nog lang niet zeker, zelfs onwaarschijnlijk was.

Gelijkvloers van het grote huis was een modiste zaak gevestigd, een van die ouderwetse winkels, zoals men ze niet veel meer aantreft, van een discrete deftigheid, en waar meestal alleen door rijke, bejaarde dames, die er nog goed willen uitzien en toch weer niet behoren tot het ras, dat, zestig jaar zijnde, voor

twintig wil doorgaan, gekocht wordt.

Achter de ramen zag men overdag enige ragfijne hoedjes op mahoniehouten standaards, waarover de mondaine vrouw, die weet hoe het hoort, medelijdend de schouders ophaalt. Soms waren zij vergezeld van een zijden lap van een bescheiden kleur, schijnbaar achteloos neergehangen over de leuning van een verguld stoeltje en dat was alles.

Des avonds gingen de houten luiken voor de ramen en de eigenares, een bejaarde Française, begaf zich huiswaarts, meestal in gezelschap van haar beide verkoopsters, want uit meer leden bestond het personeel niet.

De zaak bleef dan geheel onbeschermd achter, maar dat vond mevrouw Chanteloupe niet erg, want de ontvangsten nam zij elke avond mee, en met een wrang glimlachje verzekerde zij steeds,

dat geen enkele inbreker gek genoeg zou zijn, zich te vergrijpen aan de dameshoeden, die hij hier en daar in de grote toonzaal verspreid zou vinden.

Het was dus in deze barre woestenij, dat Raffles en Brand hun intrede deden, en zij konden dan ook ongestoord voortgaan tot aan het voorhuis, vanwaar zij door een gemakkelijk te openen zijdeur in de vestibule konden komen, waar de trap naar de overige verdiepingen zich bevond.

Ternauwernood waren zij daar aangeland, of het scherpe oor van Raffles ving een zacht gerucht op, dat op straat zeker niet te vernemen zou zijn geweest, maar dat hier tamelijk duidelijk gehoord kon worden.

Het was als het krassen van een stalen voorwerp over steen.

HOOFDSTUK V

EEN ONVERWACHTTE ONTDEKKING

Slechts een kort ogenblik bleven de twee vrienden daar staan luisteren, in het schemerig schijnsel, hetwelk naar binnen drong door het bovenlicht boven de straatdeur, waarop met vergulde letters de woorden « Chapeaux, toques et chales », te lezen waren, en gingen toen heel zacht de brede, met een dikke loper belegde trap op.

Halverwege echter stond Brand stil, en zei, zijn mond bij het oor van Raffles brengende:

— Wacht nu toch eens een ogenblikje. Wij zijn hier immers in het huis van Armand Garfield?

— Inderdaad.

— Maar dan kon dat gerucht toch onmogelijk uit zijn woning afkomstig zijn.

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat die Garfield een hoop duiten heeft, een jonge uitgaander is, en die zulke grapjes niet zal uithalen.

— Beste Charles, dat kan men nooit met zoveel stelligheid zeggen, hernam Raffles gedecideerd. Ik heb rare noten horen kraken over die mijnheer Garfield. Ik voor mij geloof, dat hij verstandig zou doen, zich eens onder behandeling te stellen van een te goeder naam bekend staand psychiater, want ik wil niet aanstonds verzekeren, dat hij gek is, maar hij is verre van normaal. En bovendien, hoe zou je me anders kunnen verklaren, dat dat gerucht daar maar onafgebroken voortduurt en dat wij het horen en dat Garfield er rustig onder zou kunnen blijven doorslapen?

— Maar hoort hij het wel? Zijn slaapkamer kan wel een heel eind verder liggen?

— Integendeel, dat vertrek ligt er vlak bij, ik ga zelfs verder en zou durven wedden, dat men in die slaapkamer aan het werk is. Ik weet, wat ik zeg, want ik treed maar zelden tegen een brandkast op, zonder mij eerst te heb-

ben overtuigd wie de naaste bureu zijn.

— En laten wij nu geen tijd meer verliezen met praten, maar zien wat er eigenlijk aan de hand is.

Een ogenblikje later hadden zij het portaal bereikt, waarop de flatdeur uitkomt.

Raffles bekeek het slot. Het was een deugdelijk cilinderslot en menig ander zou eenvoudig rechtsomkeer hebben gemaakt, maar zelfs sloten van dit voortreffelijk fabrikaat konden voor Raffles niet onoverwinnelijk zijn.

Hij bezat uiterst fijne instrumentjes, die er uitzagen als eenvoudige haaknaalden, maar bij goed toezien, aan het eind voorzien waren van heel fijne zaagjes, met microscopisch kleine tandjes. Anderen hadden kleine weerhaakjes aan het einde, of men kon er een schroefje mee los draaien. Maar Raffles wist hoe een Yaleslot gefabriceerd was tot in de geringste kleinigheden, alsof hij er zelf de uitvinder van was.

Brand had nauwelijks tot vijftig kunnen tellen, of reeds zag hij, met een verbazing, die wel nooit zou luwen zolang hij leefde, de deur kieren en toen heel langzaam open gaan.

Raffles had eenvoudig een fijne boor van het hardste staal gebruikt en vlak boven de koperen cilinder de tuimelaartjes afgeboord, zodat de cilinder nu vrij kon draaien na het inbrengen van het lemmet van een zakmes.

— Het was een nieuw slot, die zijn juist 't gemakkelijkst, fluisterde Raffles glimlachend. En hier zijn we in het hol van de leeuw.

— Ik hoor het geluid niet meer, zei Brand heel zacht. Zouden zij het opgeven?

— Ik denk veel eerder, dat zij misschien al binnen zijn, en nu hun krachten wijden aan de brandkast hiernaast. Ik spreek in het meervoud, omdat het ondenkbaar is, dat Garfield dit helemaal alleen zou willen opknappen. Als dat wel zo ware...

Raffles hield plotseling op, want op dat ogenblik trof een geluid van heel andere aard het oor van beide mannen.

Het geleek op een zacht gebreun als

van iemand, die zwaar ziek is, of die zou willen schreeuwen, maar het niet kan.

Het moest van dichtbij komen van achter een dier gesloten deuren, twee aan weerszijden van de gang waarin zij nu stonden.

Heel voorzichtig op de punten der voeten sluipende en verbaasd over dit, ongewone geluid, dat hij in zulk een woning zeker niet verwacht zou hebben, ging Raffles op een van de deuren toe, opende ze, maar keek in een pikdonker vertrek, waar niemand was. De tweede deur echter, die hij probeerde, was op slot. Hij kon er ook niet doorheen zien, want de kamer was donker, en bovendien scheen er van binnen een koperen plaatje voor het sleutelgat te hangen, zoals hij ontdekte, toen hij een van zijn instrumenten in het sleutelgat stak. Hij kon het plaatje een weinig terzijde duwen, maar verder ook niet.

Hij richtte zich op, dacht een ogenblik na, en keek toen Brand aan, wiens gelaat de grootste verbazing uitdrukte.

Raffles keek links en rechts de gang in, die tamelijk helder verlicht was door een elektrische plafonnier, scheen eensklaps een besluit te nemen en fluisterde op levendige toon tot Brand:

— Jij gaat kijken hoe ver het daar boven staat. En wat ze daar boven uitvoeren; wees voorzichtig, want ik denk, dat Garfield niet de man is, die men ongestraft kan tarten in zijn eigen huis. Geef je dus niet bloot, maar doe het behoedzaam. Ik, intussen, zal trachten deze deur te openen, want het is daar binnen bepaald niet pluis.

— Een zieke misschien?

— Waarom zou dan de deur op slot zijn?

— Kan het soms Garfield zelf zijn, die door inbrekers is overvallen, gebonden en opgesloten, opdat zij ongestoord hun werk hier zouden kunnen verrichten?

— Dat is niet onmogelijk en dat zullen wij dan ook gauw weten. Vlug, Charles, ga poolshoogte nemen en kom dan hier rapport uitbrengen. Hier verkeert misschien iemand in gevaar.

— Ik weet hier in huis geen weg.

— Loop de gang teneinde, ga voorbij de deur naar het portaal, zo bereik je een binnentrap, en als je die bent opgegaan, wijst zich de weg vanzelf, want je hoeft alleen maar de gang in te gaan, recht tegenover de trap, en de laatste deur aan je rechterhand is die van de slaapkamer. Stellig is het daar, dat zij aan de gang zijn, misschien doe je het best een deur eerder binnen te gaan, die toegang geeft tot een kleedkamer, en waar zeer waarschijnlijk een tweede deur in verbinding zal staan met de slaapkamer. Zijn zij al door het gat in het plafond gekropen, dan kom je me dat onmiddellijk zeggen. Zo niet, dan tracht je te ontdekken, wie daar bij elkaar zijn, hoeveel er zijn, en wat ze eigenlijk uitvoeren. Je kunt mij hier vinden.

Brand deed zich onmiddellijk het zwarte zijden halfmasker voor, en Raffles hoorde hem op zijn tenen wegsluipen. Toen werd het weer heel stil in het huis, het gerucht daarboven had opgehouden, en hij vernam nu alleen maar heel zacht het zonderlinge, kreunende geluid.

Raffles verloor geen tijd.

Het eenvoudige deurslot kon voor hem geen moeilijkheden opleveren. In een oogwenk had hij het weten te openen.

Hij duwde de deur op een handbreed open, stak de hand door de reet, en draaide de schakelaar van het elektrische licht om.

Bijna aanstonds hield het zachte kreunen op.

Zonder de deur te sluiten trad Raffles binnen, en toen hij een paar stappen had gedaan in het nu helder verlichte, vrij grote vertrek, zag hij een jonge vrouw, stevig vastgebonden op een divan, en met een doek om de mond.

Maar ondanks die doek had hij haar aanstonds herkend, en wel tot zijn onuitsprekelijke verbazing, want die vrouw was niemand anders dan Dorothy Fisher.

Nog twee stappen brachten hem vlak bij haar, en zij keek hem dodelijk verschrikt aan.

Raffles begreep aanstonds, dat zijn eigen masker haar zo moest doen ont-

stellen, en daarom nam hij het aanstonds af en fluisterde geruststellend:

— Ge hoeft niet bang voor me te zijn. Ik ben uw vriend. Herkent ge mij?

Er kwam dadelijk een andere uitdrukking in de dodelijk verschrikte ogen, en ofschoon Raffles zijn gelaat een weinig veranderd had, zo scheen het meisje hem toch te herkennen, en knikte toen snel een paar maal. Raffles had in een wip de doek losgemaakt, en haar de prop uit de mond genomen.

— Hoe komt gij in hemelsnaam hier? drong hij aan. Zeg het mij gauw, maar praat niet hard, want de bewoner van het huis is klaar wakker.

Het meisje moest een paar maal slikken voor zij er met moeite kon uitbrengen:

— Het is Remendado. Hij is 'n vriend van Garfield, die hier woont. Samen hebben zij mij naar buiten gelokt en ontvoerd, en ik geloof, dat ik al twee dagen hier moet zijn. De Spanjaard heeft mij willen dwingen hem te volgen. Hij heeft mij een belofte willen afpersen, dat ik weer met hem zal meegaan, maar ik heb geweigerd. En toen, toen heeft hij geweld willen gebruiken, maar Garfield is tussenbeide gekomen, en zij hebben met elkaar gevochten. Het was afschuwelijk. Maar nu zijn zij weer goede vrienden, naar het schijnt. Neem mij mee, bid ik u, Breng mij weg.

— Weet gij soms wat zij hier van plan waren? vroeg Raffles op gedempte toon, terwijl hij voor de divan neerknielde en de koorden begon los te snijden, die haar op de divan vastgebonden hielden.

— Zij spraken in mijn tegenwoordigheid over een brandkast en over geld, ik geloof dat ik de naam van Fowles gehoord heb, maar het is net een boze droom, ik kan mij niet begrijpen, dat het werkelijkheid is.

Raffles had zijn knipmes weer in zijn zak gestoken en maakte de touwen los.

Het meisje wreef, met een hulpeloze uitdrukking op haar gelaat, de pijnlijke plekken, waar het touw haar in de huid had gesneden.

Zij was nauwelijks bij machte zich

een weinig op te richten, en Raffles wilde haar daarbij steunen en helpen, toen haar gelaat plotseling een dodelijk verschrikte uitdrukking kreeg.

— Wees voorzichtig, gilte zij.

Maar het was reeds te laat.

Voor Raffles zich uit zijn geknielde houding kon oprichten, hadden zich vijf mannen, die onhoorbaar achter zijn rug waren binnengeslopen, op hem geworpen, en ofschoon hij nog altijd over een paar malen zijn aanvallers van zich wist af te schudden, zo was de overmacht toch te groot voor een man, die in geknielde houding was overvallen.

Raffles voelde een hevige slag op zijn hoofd neerkomen, die hem half verdoofde, en een duizeling overviel hem.

Hij voelde nog, hoe men hem de armen op de rug bond met dezelfde touwen waarmede het meisje, dat hij had willen redden, op de divan was vastgebonden geweest, en toen zonk zijn geest weg in duisternis...

Lang kon deze bewusteloosheid echter zeker niet geduurd hebben, want toen hij weer bij kwam, bevond hij zich nog in dezelfde kamer, terwijl een paar mannen nog heen en weer liepen, en doende waren met het ongelukkige ontvoerde meisje, dat zij opnieuw op de divan hadden geworpen en daarop hadden vastgebonden, terwijl zij, om haar het schreeuwen te beletten, haar opnieuw hadden gekneveld.

Er was geen van de mannen in de kamer die geen avondkleding met witte of zwarte das droeg, het leek een gezelschap vrolijke jongelui, die van een avond vol vermaak, zoëven huiswaarts waren gekeerd.

Maar vrolijk stonden de gezichten van het gespuis allesbehalve, en Raffles wist dat hij in een hoogst gevaarlijke toestand verkeerde, en lieden tegenover zich had, die niet van gekscheren wisten.

Twee hunner herkende hij onmiddellijk, zodra het bewustzijn weer tot hem was doorgedrongen. De een was Remendado, in een tamelijk slecht zittende tuxedo en degene, die naast hem stond was Armand Garfield, een man van omstreeks vijf en twintigjarige leeftijd,

wellicht nog iets jonger, met een glad geschoren gezicht.

Hij had iets Mongoolachtigs over zich, met zijn halfdichtgeknepen, zwarte ogen, zijn vierkante kaken en zijn uitstekende jukbeenderen. Het voorhoofd was zeldzaam laag en de gelaatskleur was geel als van een lijder aan een leverkwaal.

Op het gelaat van Remendado, die een sigaret rookte, was niets anders te lezen dan koude wreedheid en voorgewende onverschilligheid.

Het was duidelijk dat hij Raffles onmiddellijk had erkend als de man, die hem in de dancing van Pat O'Murphy had neergeslagen, en de bescherming van Dorothy Fisher op zich had genomen.

Verder was er nog een korte, grof gebouwde jongeman met een stierennek en een afstotende uitdrukking van leedvermaak op zijn lelijke snoet, breed en plat, welke naar Raffles was toegewend.

De beide anderen konden er uitzien als de eerste de beste «salonjonker» in hun goed zittende rok, en hun onbeduidende niets zeggende gezichten.

Toen Raffles dit alles langzaam in zich opnam, zat hij op een stoel, die geplaatst was tegenover de tafel, waarachter de drie mannen waren gaan zitten.

Het bleek al spoedig, dat alleen Remendado en Garfield het woord zouden voeren.

Garfield had Raffles lange tijd strak aangekeken, en toen hij bemerkte, dat deze weer uit zijn kortstondige verdoving was ontwaakt, begon hij met een schelle, doordringende stem:

— Wie ben je, hoe ben je hier gekomen, en wat zocht je hier?

— Veel vragen opeens, mijnheer Garfield, antwoordde Raffles spottend. Wie ik ben, dat zal ik liever niet zeggen. Hoe ik hier ben gekomen, kunt gij weten, zodra gij de achterdeur van het huis bekijkt, en wat ik hier kwam zoeken? Laten wij zeggen, dat ik om geld kwam.

— Ben je een gewoon inbreker?

— Ik ben een inbreker, maar ik zou toch liever niet onder de «gewone» ge-

rangschikt worden, gaf Raffles ten antwoord. Mag ik weten wat gij voornemens zijt met mij te doen?

— Dat weten we nog niet, antwoordde nu de Spanjaard langzaam, terwijl hij Raffles met zijn zwarte ogen scheen te willen doorboren. Natuurlijk herken ik je: jij bent de vent, die zijn neus in andermans zaken steekt. Jij hebt je er mede willen bemoeien, toen ik die slet daarginds wou leren, hoe zij zich ge-

dragen moet. Want ze is van mij, versta je?

— Dat is nog altijd niet uitgemaakt, Pedro, zei Garfield koel en toen de mannen elkander na die woorden aankeken, begreep Raffles, mensenkenner als weinige anderen, dat er plotseling een vete ontstaan was tussen die twee voormalige vrienden, en dat het arme, weerloze, bleke kind op de divan, daarvan de aanleiding was.

HOOFDSTUK VI

MEDEMINNAARS

Het was vrij lang stil gebleven in het vertrek, waar allen precies schenen te weten wat er achter die weinige woorden school, die de beide mannen zoëven hadden gewisseld.

Garfield zei rustig, met zijn schelle hoge stem:

— In ieder geval is Doris in mijn huis. Ik vind haar allemachtig lief, en men zou rekening kunnen houden met de mogelijkheid, dat zij de voorkeur geeft aan mij boven jou.

— Wij zullen verstandig doen, Garfield, als wij hierover niet langer praten in gezelschap van anderen, hernam Remendado op doffe toon. Ik weet, wat ik wil en wat ik wil, gebeurt. Het mag dan zijn, dat ik haar hierheen heb gebracht, omdat ik wist dat niemand haar hier zou zoeken, maar dat geeft jou nog geen rechten. Laten wij ons liever met dit heerschap bemoeien, en beraadslagen, wat wij met hem doen kunnen.

Het bleef weer even stil, en toen hernam de Spanjaard, met zijn zwarte ogen nog altijd op het gelaat van Raffles gericht:

— Wil je mij eens vertellen, waar je al dat geld vandaan haalt, dat er zat in het valies hetgeen je bij je had?

— Gestolen, antwoordde Raffles lachend.

— Nu, je bent tenminste oprecht. Ik wist het trouwens ook wel. Ik weet zelfs waar je het gestolen hebt. Wij wisten

zeer precies waar die bankbiljetten te vinden zouden zijn. Vooruit, vent, zeg wat je weet en wat je gezien hebt.

— Och, het had niet veel te betekenen antwoordde Raffles schouderophalend. Het geld was in de brandkast hiernaast en ik had het liever in de mijne. Daarom ging ik het vannacht halen. Het is waar, dat ik daarbij op het spoor kwam van een merkwaardig verschijnsel, in een hoek van het plafond, en ik moet bekennen, dat mijn nieuwsgierigheid mij gedwongen heeft hier eens binnen te gaan om te kijken wat dat te beduiden had.

— Wel, nu weet je het, maar geloof je, dat die kennis je veel zal verrijken?

— Ik zou zeggen van niet, antwoordde Raffles met voorgewende nederigheid.

— Wist je dat zij hier was? ging Remendado voort.

— Bedoel je Dorothy Fisher? Neen, dat wist ik niet. Het is waar, dat ik Garfield altijd voor een hoogst gevaarlijke schobbejak heb gehouden, maar dat hij zich zou lenen tot zulke gemene streken, neen, dat vermoedde ik niet. Het was louter toeval, dat mij op haar weg bracht. Ik wil...

Hij hield plotseling op.

Ergens op een houten beschoot, maar waar kon men niet zeggen, klonken dofse, snelle klopgekluiden met onregelmatige tussenpozen.

Een flauwe glimlach verscheen en ver-

dween, snel als de bliksem op het gelaat van Raffles.

Een paar mannen hadden luisterend het hoofd opgeheven, en één van de elegant geklede booswichten trad op de deur toe, en keek in de gang.

Garfield keek Raffles aan met een loerende uitdrukking in zijn ogen en vroeg:

— Was je hier alleen?

— Volmaakt alleen, mijn waarde heer antwoordde Raffles zoetsappig. Bij dergelijke uitstapjes neem ik zo goed als nooit gezelschap mee. Ik behoor tot de gelukkige lieden, die zich heel goed in hun eentje kunnen amuseren.

— Wat had je gedaan, als je ons had kunnen overvallen?

— Dat had ik van de omstandigheden laten afhangen. Als er twee of ten hoogste drie mannen waren geweest, had ik u wel met de revolver in bedwang kunnen houden tot de politie was opgebeld. Waren er méér geweest, dan zou ik 'm waarschijnlijk stiekem gesmeerd hebben, en hetzelfde hebben gedaan.

— En wat zou je gedaan hebben, als wij ons hadden verzet? vroeg Garfield.

— Wel, naar alle waarschijnlijkheid zou ik geschoten hebben, antwoordde Raffles koeltjes. Dat zouden jullie zeker gebillijkt hebben, mijneheren. Want iedereen heeft het recht zijn leven te verdedigen, zelfs tegen fatsoenlijke lieden, en dus zeker tegen schelmen, zoals jullie blijkt te zijn.

Garfield scheen een heel dikke huid te hebben, want er bewoog zich zelfs geen spiertje in zijn bleek gelaat.

Hij bleef Raffles onafgebroken aanstaren, en toen wendde hij zich vrij onverschillig tot de drie anderen, die nieuwsgierig hadden toegeluisterd, en zei:

— Beste kerels, ik apprecieer jullie gezelschap, maar ik kan mij niet voorstellen, wat jullie hier nu zou kunnen terughouden. Voor zover ik kan nagaan, is de zaak totaal mislukt, en hebben wij achter het net gevestigd. De vent is ons vóór geweest.

— Ja, maar wacht eens even, riep een van de jongelieden uit, terwijl hij kalm

ging zitten, dat is toch geen sport, Garfield. De afspraak was, dat wij gezamenlijk zouden proberen de brandkast van die Fowles te kraken.

— Maar ik liep het grootste risico, Hamilton, zei Garfield, zonder zelfs het hoofd op te heffen en de spreker aan te zien. De grap geschiedde in mijn huis, en als wij gesnapt waren, zou ik er voor hebben moeten opdraaien.

— Dat is alles goed en wel, maar wij hadden afgesproken, het geld te delen, in gelijke parten, hernam Hamilton koppig. Het geld is er nu, al heeft deze vent het dan ook buit gemaakt. Wij hebben het maar voor het verdelen, ik wacht op mijn aandeel, en ik verzet geen voet voor ik het heb. En jij zult wel zo verstandig zijn, Garfield, om nu geen tegenwerpingen meer te maken. Het zou héél onaangenaam voor jou zijn als wij eens gingen klappen.

Voor het eerst hief Garfield langzaam het gelaat naar de spreker op en keek hem aan met half dicht geknepen ogen.

Raffles zag duidelijk, dat er een onbedwingbare huivering liep over het lichaam van Hamilton, toen deze de onheilspellende blik van Garfield op zich gevestigd voelde.

Maar de stem van de gastheer bleef volmaakt kalm, toen hij langzaam opstond, met zijn handen in zijn zakken zocht, voor Hamilton ging staan en afgemeten zei:

— Och, stik vent, klets toch geen onzin. Je weet bliksems goed, dat je geen kik zult geven. Denk je nu werkelijk, dat je met een ezel te doen hebt? Geloof je, dat ik mijn medewerkers niet zorgvuldig uitzoek, en alleen maar onder diegenen, die iets op hun kerfstok hebben, dat hen voor een paar jaartjes in de gevangenis kan brengen en wat even van jullie betreft zelfs aan de galg? Kom nou, ik had gedacht, dat jullie verstandiger waren. Ga nu maar rustig naar huis, of blijf voor mijn part, want het doet er ook niet toe. Jullie zullen je rechtmatig aandeel hebben, zoals ik beloofd heb. Maar je moet niet zulke dwaaze bedreigingen uiten tegenover iemand, die jullie, zoals je daar staat, kan maken

en breken.

Het was doodstil in de kamer, en Raffles liet zijn bliken achtereenvolgens gaan over de bleke, vertrokken gezichten van het drietal, dat nu wel een jammerlijke indruk maakte.

Toen keek hij even naar de ongelukkige vrouw, die daar, met starende ogen, die niets schenen te zien, onbeweeglijk op de divan lag, zonder in staat te zijn een beweging te maken.

Maar Hamilton scheen niet veel lust meer te hebben onder deze omstandigheden de gast te blijven van zijn gevaarlijke vriend.

Hij nam met afgemeten bewegingen zijn jas van de stoelleuning, waarover dat kledingstuk gehangen had, zette zijn hoed op, gaf zijn beide vrienden een wenk, zeggende, terwijl hij zijn best deed om zijn stem kalm te laten klinken:

— Als het er zo mee staat, Garfield, dan is het maar beter, dat wij het voor gezien houden. Maar ik verwacht je morgen in de loop van de dag bij mij thuis, om af te rekenen. Wij zullen dan met ons drieën op je wachten.

— Dus je vertrouwt mij wel? vroeg Garfield sarcastisch. Je wilt niet eerst de buit tellen?

— Je zult ons wel fatsoenlijk behandelen, zei Hamilton nijdig. Daar rekenen wij tenminste op. Je mag dan iets van ons weten, maar wij zouden jou ook heel wat nadeel kunnen berokkenen.

— Het is al goed, Hamilton, zei Garfield koeltjes. Ik zal mij de moeite geven, morgen even bij je aan te rijden met het geld, dat dit heerschap ons op zulk een gemakkelijke wijze in handen heeft gespeeld. Wij hadden ons heel wat moeite kunnen besparen, als we maar geweten hadden, dat hij beneden was. Adieu.

Zonder nog een woord te zeggen, hadden de drie jongelieden hun jassen gegrepen, en stonden al bij de deur, toen Hamilton zich op de drempel nog eens omkeerde met de vraag:

— Wat doe je met deze vent?

— Laat dat maar aan mij over, amigo mio.

— Als je maar zorgt, dat hij behoorlijk wordt opgeborgen, Het zou allesbe-

halve leuk voor ons zijn, als hij op vrije voeten kwam, ons naderhand herkende en ons aan de politie in handen speelde.

— O ja, dat ben ik vast van plan, zei Raffles langs zijn neus. U bijvoorbeeld, mijnheer Hamilton, ken ik bij nader inzien heel goed. Een welbekend lid van de Jockey-club, van wie verleden zomer een paard te Epsom heeft medegelopen, en slechts met een halve halflengte verloor van de winnaar.

Het gelaat van de jongeman vertrok krampachtig, hij was op het punt naar Raffles toe te gaan, toen Garfield hem met een gebaar weerhield, en op ijskoude toon zei:

— Laat maar waaien, Hamilton. Ik merk tot mijn leedwezen, dat onze gevangene zich aan grootspraak te buiten gaat. Of hij zegt dat zo maar voor de grap. Heel waarschijnlijk zal hij nooit in de gelegenheid komen die kinderachtige bedreigingen ten uitvoer te brengen. Zie je, ik heb een vermoeden, dat bijna zekerheid is, dat ik weet wie deze man eigenlijk is. En mocht dat vermoeden waarheid blijken, dan zullen wij de politie de moeite besparen, een breedvoerig proces tegen hem in te voeren. Mijn eigen processen duren korter, en zij zijn afdoende. Een advocaat is er nooit bij nodig, alleen maar een scherp-rechter. En maak nu, dat je weg komt, ongerust maken, is er niet bij. Het is al laat, en ik heb nog meer te doen.

Raffles had onbeweeglijk toegelusterd, terwijl Garfield dit alles zei, en hij begon te begrijpen, dat hij inderdaad in handen gevallen was van een man, die er zelfs geen seconde over zou nadenken, hem koelbloedig uit de weg te ruimen, wanneer hij moest vrezen, dat zijn eigen vrijheid anders gevaar liep. Een zijarm van de Theems liep vlak achter het huis en hiervan zou Garfield wel eens gebruik kunnen maken. Hij was koelbloedig en volkomen gewetenloos.

Van Garfield gingen zijn bliken naar Remendado, die zich zelfs niet verroerd had, nog bijna niet had gesproken, maar Raffles eveneens voortdurend had aangekeken.

Maar nu stond de Spanjaard op, rekte zich eens uit, en zei toen bedaard tot Garfield:

— Voor wie houdt je hem?

— Wel, ik wil nooit meer aan onze opwindende sport doen als het niet Raffles in hoogst eigen persoon is, antwoordde Armand Garfield, zonder enige stemverheffing.

Een half gesmoorde kreet van de kant van de divan, deed hem met een wrange glimlach vervolgen:

— Dat had jij zeker niet verwacht, hé, kleine Doris? Je ziet, dat je je beschermers wel wat kieskeuriger had kunnen uitzoeken. Vertel mij eens, mooie mijnheer, heb ik het bij het rechte eind?

— Mijn naam krijg je niet te horen, gaf Raffles bedaard ten antwoord.

— Waarom eigenlijk niet? Ik denk niet, dat het veel verschil zou uitmaken, zei Garfield spottend. Want om de waarheid te zeggen, ben je een drommels lastige klant, en ik geloof, met Hamilton dat het niet aanbevelenswaardig zal zijn, om je aan de politie uit te leveren. Je zoudt haar natuurlijk overbrengen, wat je hier gezien en gehoord hebt.

— Woord voor woord, wees daar maar zeker van, zei Raffles.

— Dat noem ik tenminste ronduit spreken. En nu zal ik je zeggen, waarom ik denk dat je Raffles bent. Ik kan mij niet voorstellen dat er in heel Londen een tweede man te vinden zou zijn, in staat om je dit stoute stukje na te doen. Want er is geen krasje op de brandkast te vinden, en alles in huis sliep vast. Bovendien ben je hier binnengedrongen zonder dat iemand van ons iets gemerkt heeft. Dit soort werk typeert je. Daarenboven ben je geen gewone inbreker, je bent zonder de minste twijfel een gentleman. Voeg daarbij je ziekelijke behoefte om zwakke, achtervolgde vrouwen bij te staan, zoals het in de ouderwetse romans heet, en geef dan zelf antwoord op de vraag, of ik je niet moet aanzien voor de befaamde, lang gezochte gentleman-inbreker.

— Je kunt mij aanzien voor wie je wilt, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Komaan, Garfield, maak er een einde aan, zei Remendado ongeduldig. Ik heb er genoeg van. Geef mij mijn deel, dan ga ik heen met Doris. Ik zal aanstonds...

Hij bleef midden in de zin steken, en met een ruk ging zijn hoofd precies in de richting van de deur. Zo bleef hij staan in loerende houding, als een tijger, gereed voor de sprong.

— Wat was dat? kwam het toen op gesmoorde toon over zijn lippen. Heb je niets gehoord, Garfield?

— Het zijn onze vrienden, die heen-gaan, antwoordde deze schouderophalend.

— Het klonk als een gesmoorde kreet meende ik, hernam Remendado.

Hij was op de punten zijner voeten naar de deur gelopen, opende deze heel zacht en luisterde.

Maar alles bleef stil in het grote huis.

Hij deed een paar stappen de gang in, luisterde nogmaals, en keerde pas na een minuut terug, nog maar ten halve gerustgesteld, naar het scheen.

— Ik weet niet wat het is, zo begon hij, maar het is hier niet veilig meer. Kom Garfield, vooruit, laten wij gauw de inhoud van dat valies natellen, en geef mij wat mij toekomt, dan smeer ik 'm met Doris.

Garfield deed een trekje aan de sigaret, die hij zoëven had opgestoken, stak een lusteloze hand uit naar het valies, dat op tafel was gezet, en antwoordde met zijn wat lispelende stem:

— Met dat afrekenen heeft het zo'n haast niet. Je zult niet te kort komen. Maar wat Doris betreft, ik weet zeker, dat die veel liever bij mij zal blijven. Is het niet zo, liefje?

— Komaan, Garfield, geen grapjes, viel Remendado nors uit. Het is laat en ik wil naar huis.

— Niemand belet het je, Remendado. Maar werkelijk, ik vind Dorothy heel aardig en ik zou haar liever voor mij houden.

— Houd op met die dwaasheden. Drijf het niet te ver. Je mag me hebben geholpen om haar terug te krijgen, dat geeft je volstrekt geen rechten op haar.

Zij behoort bij mij, en ik neem haar mee.

Hij trad op de divan toe, en stak reeds een hand uit naar de touwen, die de vrouw gekneveld hielden, toen Garfield, glad als een aal, naast hem oprees en hem op zij duwde.

Hij leek niet veel waard te zijn, zóals hij daar stond, bijna een half hoofd kleiner dan de Spanjaard, tenger in zijn rokcostuum, maar hij bleek een stalen vuist te hebben, want Remendado wankelde even op zijn voeten.

Toen ging zijn hand bliksemsnel naar zijn zak en kwam er weer uit, met een kleine browning gewapend. Garfield echter had hem goed in het oog gehouden, en sloeg hem het wapen uit de hand, voor de ander het had kunnen gebruiken.

— Ik zou de partij nu maar gewonnen geven, senior, zei Garfield minachtend. Zij is in mijn huis en heeft het hier héél goed. Ik heb nu eenmaal mijn zinnen op haar gezet en je weet wat dat betekent.

Remendado gaf zich niet eens de moeite van een antwoord, maar tastte opnieuw in zijn broekzak, twee stappen achteruit doende, en het volgende ogenblik hield hij een van die grote, zware knipmessen, met een hoornen heft in de hand, zoals ze vooral in Spanje en in het Zuiden van Frankrijk veel gebruikt worden. Men noemt ze daar navaja.

Door middel van de ring, aan het lemmet bevestigd, trok Remendado het wapen vliegensvlug open, en lachte een duivels lachje, terwijl hij uitriep:

— Wij zullen eens zien, Garfield, wie hier het laatste woord heeft.

Het volgende ogenblik had hij zich op zijn vijand geworpen, die nog slechts enkele dagen geleden zijn beste vriend was.

Garfield, hoe voortreffelijk geoefend ook, hoe zeer ook doorkneed in vele takken van sport, kon de woedende stoot maar ternauwernood ontwijken, en het vlijmscherpe staal reet hem de mouw open, door het fijne linnen van het overhemd en verwondde hem aan de afwe-

rende arm.

Meegesleept door zijn vaart, half verblind door woede, stortte Remendado voorover, en viel languit op de vloer.

In een oogwenk, met de vlugheid van een aap, zat Garfield hem op de rug en had de rechterpols vastgegrepen, waarvan de hand het mes omkneld hield.

Om Raffles scheen niemand zich meer te bekommeren. Het was duidelijk, dat zij nauwelijks nog wisten, dat hij in het vertrek was.

Zo zeer waren zij verblind door wraakzucht en woede, dat zij zich zeker niet zouden laten weerhouden, ook al had er een kring van gewapende politieagenten om hen heen gestaan.

Zij zagen en hoorden alleen elkaar en een rauw gebrul wong zich met moeite los uit hun keel.

Uit alle macht rukte Raffles aan de touwen, die hem bonden, maar de knopen waren gelegd door iemand die het vak verstond, en het touw was op zijn minst een vinger dik.

Zelfs een Hercules had 't onmogelijk zo achter zijn rug stuk kunnen trekken.

Raffles zocht naar een scherp voorwerp, om het touw aan door te schuren, zonder iets te vinden, dat bruikbaar was.

Hij dacht een ogenblik aan de rand van de schoorsteenmantel, maar die was te glad, te zeer afgerond, en het zou uren duren, alvorens hij met behulp daarvan het touw zou hebben doorsneden.

Toen dacht hij aan de jonge vrouw op de divan.

Weliswaar was zij stevig gebonden op het zware meubel, en kon zij haar armen niet bewegen, maar haar handen waren vrij.

Hij keek haar even strak aan, als om haar te beduiden wat hij van haar verlangde, ging toen met de rug naar haar toestaan, boog zijn knieën, en bewoog even zijn samengebonden polsen, die schrijnden onder de druk van het touw.

Dorothy Fisher moest hem onmiddellijk hebben begrepen, want een ogenblik daarna voelde hij hoe haar vingers (krampachtig bezig waren de sterke knoop in het touw los te maken.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE DER BENDE

Van dit alles bemerkten de beide mannen op de vloer niets.

Garfield, die nog altijd als een grote, kwaadaardige aap neerzat op de schoudera van zijn gevallen vijand, trachtte met zijn linkerhand zijn rechterzak te bereiken, waar hij waarschijnlijk een revolver had, maar dat was zelfs hem wel wat te machtig en toch durfde hij de gewapende hand van zijn tegenstander niet los te laten, uit vrees voor het vlijmscherpe mes.

Hijgend van inspanning hief Remendado zich een weinig van de vloer, en kromde tegelijkertijd zijn rechterarm, om die vrij te maken.

Maar Garfield leek wel spieren van staal te hebben, want hij liet de pols geen ogenblik los en volgde elke beweging van de ander.

Maar met een laatste krachtsinspanning wist Remendado zijn arm los te rukken waarbij hij tegelijkertijd zich op zijn rug wentelde, de ander met zich meesleurende, die onder kwam te liggen.

Met een triomfantelijk lachje hief Remendado de gewapende hand op, maar juist toen hij wilde toestoten, draaide zijn tegenstander zich opnieuw om, en op een duim afstands van diens lichaam drong het wapen in de vloer.

Door zijn woedende rukken om het mes weer in handen te krijgen, lette Remendado een kort ogenblik niet op zijn doodsvijand, die er in slaagde, zijn rechterhand in zijn zak te steken, en

zijn browning te grijpen.

Een geluid als een gehinnik klonk uit de keel van Garfield, toen hij de loop van het wapen tegen de slaap van Remendado drukte en de haan overhaalde.

Het wapen ketste.

Misschien was het in de worsteling onbruikbaar geworden, in ieder geval baatte het Garfield niets, of hij nog eens en nog eens aan de haan trok tot ten slotte ook deze klemde. Met een knetterende vloek wierp hij het nutteloos geworden vuurwapen van zich af, en poogde nu Remendado het mes te ontfuselen.

Beiden rolden om en om, rolden weer terug, zij vielen tegen het in de vloer geplante mes, waarvan het lemmet knapte.

Beiden waren nu zonder wapens.

Ze rezen een ogenblik op, de handen geklauwd, met hijgende adem, en stortten zich toen nogmaals als wilde dieren op elkander, terwijl zij elkaar trachtten te wurgen.

Intussen rukte Raffles, zonder de beide worstelenden uit het oog te verliezen, aan zijn touwen, maar hij begreep maar al te goed, dat de ongeoefende, fijne vingers van Dorothy Fisher onmogelijk zo gauw de knoop zouden kunnen ontwarren.

Hij begreep niet goed waar Henderson en Brand eigenlijk bleven.

Hij wist, dat ze in het huis waren, want het geluid van zoeven had hem daar

omtrent geen twijfel gelaten.

Wat kon er gebeurd zijn, dat hen ter rug hield?

Het was toch duidelijk, dat zij het lawaai van deze worsteling hadden moeten horen.

Lang kon het gevecht, daar op de vloer, echter niet meer duren.

Garfield greep half in de blinde naast zich, greep een zware, bronzen vaas, die midden op tafel stond, en wierp het zware ding met de uiterste kracht naar het hoofd van zijn tegenstander.

Remendado bukte echter bijtijds en de vaas verbrijzelde het dikke glas van de Venetiaanse spiegel, boven de schoorsteen.

Het volgende ogenblik ving de verschrikkelijke worsteling opnieuw aan.

Eindelijk greep Remendado zijn medeminnaar bij de keel, terwijl zij beiden op de grond lagen, plantte hem de vingers diep in het vlees, trok zijn hoofd naar zich toe, en deed het toen uit alle macht neerbonzen op de rand van het hardijzer.

Garfield had nog de kracht, de pook te omvatten en er zijn tegenstander een slag mee toe te brengen, waarna beiden over elkander heen vielen, bewusteloos als dood.

Juist op dat ogenblik naderden er vlugge schreden; het gelaat van Raffles verhelderde zich, de deur werd opengeworpen en zes politieagenten stormden het vertrek binnen.

— Aha, dat was dus de reden, waarom zij zich zo lang verborgen hielden, mompelde Raffles voor zich heen. De zaak van hiernaast schijnt iets vroeger uitgelekt te zijn dan mij aangenaam is. Nu, het is waar, dat een troep olifanten minder lawaai zou hebben gemaakt, dan deze amateur-inbrekers.

Inmiddels hadden zich twee agenten heengebogen over de bewusteloze, bebloede en bezwete vijanden, terwijl twee anderen zich met Raffles bemoeiden, en natuurlijk aanstonds gezien hadden, dat hij machteloos was gemaakt en dus part noch deel had aan die worsteling.

Raffles zag aanstonds in, dat hij zich

thans de omstandigheid, dat hij gebonden was ten nutte kon maken, en hij wachtte zich er dus ook wel voor één woord te zeggen, voordat hem iets gevraagd werd.

Hij was in avondkleding, ook dat pleitte in zijn voordeel, en die twee daar konden geen woord zeggen, tenminste voorlopig niet.

Het was een kwestie van minuten, misschien wel van seconden.

Indien hij de politie slechts kon overtuigen, dat hij het slachtoffer was, dan was er niets verloren, en zouden zij hem waarschijnlijk direct vrij uit laten gaan.

Maar hoe hij de toestand hier moest verklaren, dat begreep hij nog niet goed, en zijn hersens werkten bliksemsnel, om iets te bedenken, dat niet al te onwaarschijnlijk klonk.

Het werd hem niet gemakkelijker gemaakt, doordat een der agenten, die zeker in deze wijk thuisbehoorde, en die zich over Garfield had heengebogen, deze dadelijk herkende en met een uitdrukking van schrik in zijn stem uitriep:

— Dit is mijnheer Armand Garfield, die hier in huis woont. Ik ken hem heel goed. En gij, mijnheer?

De man met de brigadiersstreep over de mouw was opgestaan en keek Raffles vragend aan.

— Wel, ik ben hier overvallen, dat moet gij, dunkt mij, zien, antwoordde Raffles laconiek. Ik kwam hier met deze dame, en zij hadden het op haar voorzien. Ik wilde haar verdedigen, men viel mij aan, men maakte gebruik van een revolver, en tegen zulke argumenten ben ik niet opgewassen.

Een der agenten had reeds het valies opgenomen, dat tijdens de worsteling van de tafel was gevallen en het geopend.

— Aan wie behoort dat valies? vroeg hij, Raffles onderzoekend aankijkend.

— Waarschijnlijk aan die ander daar op de grond, antwoordde Raffles.

— Hebben zij elkander zo toegetakeld?

— Ja, nogal grondig, hé? Ik moest machteloos toezien.

— Kunt gij ons zeggen, waarom zij zo vochten?

— O ja, dat deden zij om deze dame, antwoordde Raffles, ditmaal volkomen naar waarheid.

De brigadier had intussen de prop uit de mond van Dorothy Fisher verwijderd en de touwen losgemaakt, en nu hielp hij het halfbewusteloze meisje overeind en zei:

— Tracht u te beheersen, mevrouw, en geef ons inlichtingen. Zijt gij met deze heer hier gekomen?

De jonge vrouw aarzelde zelfs geen seconde en antwoordde met vaste stem:

— Ja, ik kwam met mijn vriend hier op uitnodiging van Armand Garfield.

De agenten fluisterden even onder elkaar, waarna de brigadier schouderophalend hernam:

— Het is mij een raadselachtig zaakje. Wij komen van hiernaast, waar wij binnen gehaald zijn door mijnheer Fowles, die verdacht lawaai had gehoord. Zijn brandkast is goed gesloten, en toch zo leeg als een uitgeblazen ei. Daar boven is een gat in de muur, en daar zijn wij doorgeklimmen. Maar daar is mijnheer Fowles zelf.

Inderdaad kwam er een man binnen, van boven bekleed met zijn pyjama, van onderen met een zwarte pantalon, waarvan de bretels achter hem aan bungelden en die van onder tot boven bestoven was met kalkgruis.

Hij keek een ogenblik verwilderd rond, ging toen regelrecht op het valies toe, en behoefde er slechts een enkele blik in te werpen om met een schorre kreet van blijdschap uit te roepen:

— Alles wat daarin zit behoort mij toe. Het is zoëven uit mijn brandkast gestolen, ik neem het mee.

— Een ogenblikje, mijnheer, viel de brigadier hem in de rede, toen Fowles het vrij zware valies al onder de arm wilde nemen, waarschijnlijk om langs dezelfde, voor hem tamelijk lastige weg terug te keren.

— Wat wil je nog, man? vroeg Fowles nors en ongeduldig.

— Wel, ik vrees, dat ik u misschien wel een paar vragen heb te stellen. Alles is een beetje overhaast in zijn werk gegaan. Hoe komt het, bijvoorbeeld, dat u niets gemerkt hebt van dat doorbreken van de muur?

Fowles tastte naar zijn hoofd, kreunde heel even, en antwoordde brommerig:

— Ik had gisteren een fuifje, ik ben misschien wel een beetje boven mijn theewater thuis gekomen en in ieder geval ben ik dadelijk als een os in slaap gevallen.

— En uw bedienden?

— Die slapen in een heel ander gedeelte van het huis. En de dieven zullen ook wel niet veel lawaai gemaakt hebben.

— Een van uw bedienden heeft het immers het eerst gemerkt?

— Dat is zo, en hij kwam mij wekken. Alles was pikdonker in huis. De schakelaars werkten niet. Hij begon met de stoppen weer aan te draaien en toen wij konden zien, heb ik het hulpbureau van de wijk gewaarschuwd, en mijn bedienden uitgezonden om bovendien nog een paar agenten van de straat te gaan halen. Hij zal wel aanstonds terugkomen. Nog iets?

— Hebt gij uw brandkast open gevonden?

— Neen, dicht en er viel geen krasje op te bespeuren. Ik heb de deur gewoon met mijn sleutel kunnen openen en het slot werkte onberispelijk. Het is mij een raadsel, hoe die schurken naar binnen zijn kunnen dringen.

De brigadier trad een weinig terzijde, zodat Fowles een blik kon werpen op de nog altijd bewusteloze Garfield, en vroeg:

— Kent u deze man?

— Natuurlijk, dat is mijn buurman, Armand Garfield.

— Het gat in de muur gaf toegang tot zijn woning. Denkt u dat hij in staat zou zijn u te bestelen?

— O, ik geloof, dat Garfield tot alles in staat is, antwoordde Fowles. Er gaan zonderlinge geruchten over hem. Maar

die kerel, die daar naast hem ligt, die ken ik helemaal niet.

Dit zeggende wees hij met het hoofd naar Remendado, die juist op dat ogenblik met de ogen knipperde en de volgende seconde tot bewustzijn zou zijn gekomen.

Raffles, die het hele toneel met de grootste aandacht had gevolgd, begreep dat hij aanstonds in een zeer netelige toestand zou komen te verkeren, want zodra Remendado hem terug zag, zou deze zijn naam uitschreeuwen, of althans zijn vermoeden, dat hij Raffles moest zijn.

En ook Garfield scheen heel wat minder buiten westen te zijn, dan Raffles wel had kunnen wensen. Ook hij ontwaakte uit zijn verdooving en bewoog lippen en oogleden.

Zijn ogen zochten in het rond, naar een houvast, tot zij een kort ogenblik bleven rusten op het gelaat van de jonge vrouw, waarop een mengeling van smartelijke verbazing en van innige dankbaarheid lag te lezen, die Raffles pijn deed.

Het vertrek was vrij groot, en het had twee brede ramen, die echter op dit ogenblik stevig gesloten waren, en tot overmaat van ramp van luiken voorzien, zoals Raffles ontdekt had, toen de beide worstelende mannen een der gordijnen al vechtend terzijde hadden gerukt.

Er waren twee deuren, een naar de gang, de tweede naar een ander vertrek en beide werden bewaakt door twee stoere politieagenten.

Brand en Henderson zouden wel ergens in het grote huis zijn, maar waar? Hoe konden zij hem van nut zijn tegenover die gewapende agenten?

De brigadier scheen nog altijd onzeker te zijn wat hij het eerste moest doen, en vroeg nogmaals aan Fowles, die zich met het valies wilde verwijderen:

— Dus u gelooft, mijnheer, dat die twee kerels daar u bestolen hebben?

— Neen, ik geloof dat zij mij een beleefdheidsvisite kwamen brengen, om

naar mijn welstand te informeren, antwoordde de effectenhandelaar sarcastisch. En kan ik nu gaan? Ik heb slaap.

— Voor het ogenblik zullen wij u niet langer ophouden, mijnheer Fowles. Ik zal u echter moeten verzoeken, u gereed te houden om morgen uw verklaringen aan te vullen voor de rechter-commissaris.

— Morgen, zoals je wilt, als je mij nu maar laat slapen, bromde Fowles, terwijl hij het valies nog wat steviger onder zijn arm klemde, en met niet al te zekere schreden het vertrek verliet.

Men hoorde een paar deuren slaan, en toen gebeurde alwéér iets anders, juist op het ogenblik dat Raffles overwoog, zich ondanks de geladen revolvers aan een poging te wagen, door de beide agenten aan de deur heen te glippen. Op dat ogenblik kwam Remendado met moeite overeind en keek met verbaasde blikken rond.

Er kwam een zwaar gebouwde agent binnen, hijgend van het harde trappen klimmen, die kwam rapporteren:

— Dat is een heel gek ding, brigadier. Beneden in de hal hebben wij drie keurig geklede heren gevonden, stijf bijeen gepakt als een bosje sprot, en die geen vin kunnen verroeren. Spreken kunnen zij ook niet, want zij hebben propen in de mond.

— Maar wat is dat hier voor een krankzinnigengesticht, barstte de brigadier eensklaps woedend uit. Waar kom jij vandaan, man?

— Door de bediende van hiernaast, van de straat gehaald, mijnheer. Ik heb nog een collega bij me.

— Hoe ben je dan in dit huis gekomen?

— Wel, de man zei, dat er ergens een gat in de muur was gebroken en dat de hele kluit hier was. Toen ben ik ook door het gat gekropen, en ik heb even moeten zoeken door het hele huis en onderweg ben ik dat bosje jongelui voorbij gekomen. Ik weet niet wat ik met hen doen moet.

— En ik mag een staart krijgen, als

ik het zelf weet, riep de brigadier. Jij gaat mijnheer Fowles achterna, die zo even naar zijn slaapkamer is gegaan; je haalt hem hier, want ik moet hem met die jongelui confronteren. Twee van jullie gaan naar de vestibule, maken daar de heren los en brengen ze hier.

Twee agenten snelden het vertrek uit, en Raffles glimlachte. Hij had een blik geslagen op 't brede gelaat van de zwaar gebouwde agent en meende die man te kennen...

Het vertrek was nu al heel wat leger, toen de grof gebouwde agent zich verwijderde en de beide anderen waren weggesnel, en in de korte stilte, die hier op volgde, zei Raffles:

— Brigadier, ik beveel die twee schobbejakken daar in uw bijzondere aandacht aan. Die zwarte is een zekere Remendado, die door de politie van zijn land reeds lang gezocht wordt, en die zo gauw mogelijk onschadelijk moet worden gemaakt. En wat die drie jongelui betreft, ik raad u aan, hen maar liever niet los te laten, want zij zijn medeplichtig aan de diefstal.

Terwijl de brigadier dit alles nog in de grootste verbazing verwerkte, deed Raffles een stap op Dorothy Fisher toe, greep haar kleine koude hand en zei zacht:

— Wees voortaan voorzichtiger, Dorothy. En neem je vooral in acht voor die schurk van een Garfield, voor het geval men hem soms op vrije voeten mocht laten, wat ik echter niet denk. Ik zeg u geen vaarwel, maar tot ziens.

— Laat die man niet gaan, klonk plotseling de schelle stem van Garfield, die met grote moeite overeind was gekomen en met trillende hand naar Raffles wees. Dat is John Raffles, die jullie al zo lang zoeken, ik wil er mijn hoofd onder verdedden.

Raffles wachtte niet op een nadere uiteenzetting, die voor hem alleen maar onaangename gevolgen kon hebben.

Hij was met twee sprongen bij de gangdeur, zoëven nog bewaakt door twee agenten, en zo handig van hun post weglokt door de zogenaamde agent van

zoëven, die niemand anders was dan Henderson. Hij stond reeds in de gang voor de brigadier goed en wel begreep wat er eigenlijk gebeurde.

Een der agenten bij de tussendeur in de hoogste mate zenuwachtig, schoot in het wilde weg zijn revolver af, met het noodlottig gevolg, dat hij Garfield in de schouder trof, die met een luide kreet voorover op tafel viel, hetgeen de verwarring nog vermeerderde, en Raffles ruimschoots gelegenheid gaf om een flinke voorsprong te nemen, temeer daar Remendado aanstalten scheen te maken zijn voorbeeld te volgen en het op een lopen te zetten, zodat de brigadier en een der agenten zich op hem moesten werpen, teneinde hem de boeien aan te doen.

Raffles vloog als een haas de trap op, en snelde reeds over het portaal, op weg naar de slaapkamer van Garfield, toen hij een hem welbekende stem in het donker hoorde fluisteren:

— Hierheen, Edward. De weg is vrij.

— Waar is Henderson?

— Die staat al aan de andere kant van het gat in de muur.

— En het valies?

— Wel verdraaid, moet je dan overal en allereerst om geld denken? Stel je maar gerust, Henderson heeft het de arme Fowles al afgenomen, die dus in een enkele nacht tweemaal zijn «appeltje voor de dorst» kwijtraakte.

Dit korte gesprek werd in de halve duisternis van de gang gevoerd, terwijl Raffles bleef voortijlen, met het geluid van de voetstappen zijner achtervolgers in de oren.

Nu waren de beide vrienden reeds in de slaapkamer, sloten de deur, deden er de knippen op, zodat Raffles zich nu als in veiligheid kon beschouwen.

Hij kroop vlug door de grote opening in de vloer en in de werkkamer van Fowles ving de reusachtige Henderson hem letterlijk in zijn armen op, met een brede grijns zeggende:

— Wij hebben u geen ogenblik uit 't oog verloren, mylord, mijnheer Brand

en ik. Daar zit Fowles, vastgebonden op zijn eigen bureaustoel, en hier is de tas met de goudvinkjes. Thee drinken kunnen wij wel ergens anders, dunkt mij.

En terwijl boven hun hoofden het lawaai klonk van de deur, bezwijkend onder de woedende pogingen der achtervolgers, snelden de drie mannen door het huis van Fowles en verlieten het op dezelfde wijze als zij er waren binnen gekomen.

De politie legde die nacht niet veel schranderheid aan de dag, want het

bleek naderhand, dat zij wel de voordeur, maar niet de achterdeur van het huis hadden bewaakt.

Wat Garfield aangaat, een nauwkeurig onderzoek en het verraad van een zijner drie vrienden, bracht inderdaad een hele reeks misdaden aan de dag, en dit veel belovende lid van de Londense highlife werd voor de duur van tien jaar in Margate opgesloten. Remenda do kwam er nog minder goed af, hij moest eerst nog een gevangenisstraf van zes jaar uitzitten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Ponsonbi-miljoenen

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266